XXIX. évfolyam, 3. szám
2024. Pünkösdi szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

MÁRIA
ÉS A SZENTLÉLEK

GYERMEKEK
I. VILÁGNAPJA

ÉLET-
TÖRTÉNETEK

ORSZÁGOS
ÉLETVÉDŐ
KÉPZÉS

EMLÉKEZÉS
BERNARDIS
NŐVÉRRE

Egyházmegyénkben történt

Papi továbbképzés Szinyákon

Ifjúsági lelkigyakorlat Nagyszőlősön

Plébániai munkatársak lelkigyakorlata

A Hit és Fény Mozgalom találkozója

Nyílt nap a Szent István Líceumban

Országos életvédő képzés Pósaházán

Őszinte párbeszédben a püspök atyával

A tartalomból:

Hívjuk minden nap a Szentlelket! 3. o.
Imaoldal ..... 4–5. o.
Mária, a szeretet szakértője ..... 6. o.
Pünkösdi gondolatok ..... 7–8. o.
A két pápa ..... 9. o.
A Csodás Érem szentje ..... 10. o.
Örök fogadalomra készülve 11–12. o.
A nevetleni testvérpár ..... 13–14. o.
Gyermekek I. Világnapja ..... 15. o.
Krisztus a jövőnk ..... 16–17. o.
Európa napja ..... 18–19. o.
Papi továbbképzés ..... 20. o.
Plébániai munkatársak lelkigyakorlata ..... 21. o.
A Hit és Fény Mozgalom lelkigyakorlata ..... 22. o.
Beszélgetés Albrecht Mariannával ..... 23–24. o.
Országos életvédő képzés ..... 25. o.
Lelkinap képviselőtestületi tagoknak ..... 26. o.
Szent Ferenc nyomában – fiatalok lelkigyakorlata ..... 27. o.
Interjú Engli Antallal ..... 28–29. o.
Emlékezés Bernardis nővére 30–31. o.
Hírmorzsák ..... 32–33. o.
Gyerekeknek ..... 34–35. o.

KÉSZÜLT A MAGYAR KORMÁNY TÁMOGATÁSÁVAL

MINISZTERELNÖKSÉG NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR Alap

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Molnár Mária Katalin (főszerkesztő),
Fehér Rita, Popovicsné Palojtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Címlap és grafika:
Gyürki András

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 15.
Tel./fax: 0231-54670
E-mail: sajto.mrkp@gmail.com
Honlap: www.ujhajtas.net.ua
A Munkácsi Egyházmegye honlapja:
www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:
3т 199

Készült:
СП ТзОВ "Поліграфія", Lemberg
1400 példány

Hívjuk minden nap a Szentlelket!

Pünkösd a Szentlélek kiáradásának az ünnepe, annak a Vigasztalónak az eljövetele, akit az Úr Jézus megígért apostolainak (vö. Jn 14,26). Pünkösd az Egyház születésének ünnepe.

Pünkösd az Ószövetségben (az első termés, a hetek ünnepe) az egyik zarándokünnep, melyen Izrael fiainak meg kellett jelenniük Jahve színe előtt (vö. Kiv 34,23; MTörv 16,16). Örömünnep volt, melyen hálát adtak az Úrnak a búzatermésért. Jézus korában a Sínai-hegyen kapott Törvény kihirdetésének emléknapja, ami az Egyiptomból való kivonulás után az 50. napon történt.

Krisztusnak az Utolsó vacsora termében tett ígérete által nemcsak a kiválasztottak lehetnek részesei a Szentlélek adományainak, ahogy ez az ószövetségi időben Mózesnek és a prófétáknak megadatott, hanem mindenki. Az ószövetségi ígéret (vö. Joel 3,1) az Újszövetség idején beteljesedett. „A végső napokban – mondja Isten – kiárasztok Lelkemből minden testre…" (ApCsel 2,17). Tulajdonképpen azok kapják meg, akik engedelmeskednek az Istennek (vö. ApCsel 5,32).

Tovább szemlélhetjük az Ó- és az Újszövetség összefüggéseit. Már az első pünkösdre való felkészülésnél is láthatjuk a Lélek megszentelő tevékenységének jeleit, amikor összegyűjti a viselkedésükben gyáva és hitükben bizonytalan apostolokat és tanítványokat. Egy közösséggé alakítja őket. „Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel, állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt." (ApCsel 1,14).

Az első pünkösd ünneplésével kapcsolatban a következőket olvassuk: „Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek, és különböző nyelveken kezdtek beszélni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította őket." (ApCsel 2,4); „Aznap mintegy háromezer lélek megtért." (ApCsel 2,41). Az ószövetségi búzatermés helyett, itt van a Szentlélek működésének újszövetségi termése; háromezer léleknek a megtérése, illetve azóta a történelem folyamán, a jelen időben, és a jövőben történő minden megtérés. A Sínai-hegyen kötött szövetség törvényét tökéletessé tette az engedelmes emberi szívekbe a Szentlélek által kiáradt Isten szeretetének örök törvénye (vö. Róm 5,5).

A Szentlélek, Jézus Krisztus művének folytatója és megkoronázója. A Jó Isten Szentlelke által elmélyíti bennünk Szent Fia tanítását, és elvezet minket – Krisztus élő testét, az Anyaszentegyházat – a teljes igazságra (vö. Jn 16,13).

Istent a Szentlélek által bőségesen árasztja ránk a szükséges kegyelmeket. Ami a Szentlélek különböző adományaival való együttműködést illeti, – melyek által teljessé válik az életünk – Szent Pál apostol leveleiben sok tanítást és buzdítást találunk. Az efezusi közösséghez így szól az apostol: „Ő némelyeket apostollá, másokat prófétává, ismét másokat evangélistává, pásztorrá és tanítóvá tett, hogy szolgálatuk betöltésére neveljék a szenteket, és fölépítsék Krisztus testét, amíg mindnyájan el nem jutunk az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, és meglett emberré nem leszünk, elérve Krisztus teljessége életkorának mértékére." (Ef 4,11-13).

Hívjuk minden nap a Szentlelket, és kérjük az alázatosság kegyelmét, hogy teljes szívünkkel tudjuk befogadni a nekünk készített adományait!

Snep Román
aknaszlatinai plébános

„…Ha Krisztus bennetek van, jóllehet a test a bűn miatt halott, a lélek a megigazulás következtében él… A Lélek maga tesz tanúságot lelkünkben, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekei, akkor örökösei is: Istennek örökösei, Krisztusnak társörökösei. Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk."

Róm 8, 8-17

A Szentlélek szemével nézve a pünkösdi esemény nem a múlté: az Egyház mindig az utolsó vacsora termében van, melyet a szívébe zárt.

Szent II. János Pál

Szent Péter beszéde pünkösd napján a mély meggyőződés és a közvetlen praktikus kívánalmak szónoklata. S az eredmény? Nem azt mondták, hogy szép volt, hanem: mit cselekedjünk? Tartsatok penitenciát… és elveszitek a Szentlelket.

A Szentlélek a szeretet Lelke, a pünkösd pedig a szeretet legfölségesebb kinyilatkozása. Megjelenik, mint gyermeki szeretet karácsonykor; szenvedő szeretetté fokozódik a Golgotán, – izzó, hódító, diadalmas szeretetté pünkösdkor. – Ó, én is szeretek, s szeretni akarok mindjobban! Aki szeret, az erős, és azért erős, mert szeret. Szeretettel kell átkarolnom Isten gondolatait.

Prohászka Ottokár

Nagy és irgalmas Isten, atyáink Istene!
A béke és az élet ura, mindenek Atyja!
A te gondolatod a béke és nem a pusztulás;
elítéled a háborút és megtorlod az erőszakosok gőgjét.
Elküldted Fiadat, Jézust, hogy hirdesse a békét
a közelieknek és távoliaknak,
hogy egyek legyenek az emberek
minden fajból, minden nemzetségből.
Hallgasd meg fiaid egybehangzó kiáltozását,
az emberiség zokogó könyörgését:
sohase legyen többé háború, ne legyen többé,
mert jóvátehetetlen kaland, amelyből nincs visszaút,
a gyász és az erőszak ördögi köre!
Egyesülve Szűz Máriával, Jézus Anyjával,
még tovább kérlelünk:
beszélj a felelősöknek a szívére a népek sorsáért!
Állítsák le a megtorlás és a bosszú logikáját:
Szentlelked sugalljon új megoldásokat
a nagylelkű és minden tiszteletet megérdemlő várakozásra:
ezekkel sokkal többre lehet menni,
mint a háború elsietett döntéseivel.
A béke napjaival ajándékozd meg korunkat!
Soha többé háborút!

Szent II. János Pál

Urunk, irgalmas Isten, szentséges, hatalmas,
te vagy a békesség,
te vagy az egység, te vagy a tisztaság,
te vagy a jóság.
Atyja és Ura vagy mindazoknak,
akik szívükben békés gondolatokat táplálnak.
Adj nekünk alázatosságot, reményt és erős hitet!
Add, hogy a szeretet Lelke, a te Lelked éltessen minket;
segíts egymáshoz tiszta szeretetben közelednünk,
mert ez minden parancs foglalata és beteljesítése!
Segíts, hogy a békesség és az egyetértés fiai legyünk,
és így méltók legyünk arra,
hogy boldognak nevezzen minket szent Fiad!
Általa és vele legyen neked dicsőség és hatalom,
a jóságos Szentlélekkel együtt!

Jeruzsálemi Szent Cirill

Istenem Szent Lelke
add, hogy szívem elcsendesüljön Benned.
A Te szelíd békéd
csitítsa le bennem a forrongást.
A Beléd vetett bizalom
oldja fel bennem a szorongást.
Megbocsátásod öröme
gyógyítsa meg bennem a bűn sebeit.
Jelenléted tudata
erősítse bennem a hitet.
Erőd ismerete
szilárdítsa meg bennem a reményt.
Szereteted kiárasztásával
vidd teljességre bennem a szeretetet.

Istenem Szent Lelke,
légy számomra a világosság,
légy erő és bátorság,
hogy hívásodat egyre
tisztábban halljam és
mind nagylelkűbben kövessem. Ámen.

Várjuk a Jó Lelket. A Jó Lélek a Szentlélek, s azt az Isten adja nagy kegyelemképpen. „Isten jó lelket ad az Őt kérőknek." Mindenki akar jó lelket, a világ is; lelket, amely képes legyen az élet küzdelmein eligazodni s boldogulni.

Mily sokat tesz a jó lélek, azaz a jóindulatú lélek, a hívő lélek, amely szemét megnyitja a hit világosságának; az aggódó lélek, amely üdvéért reszket; a lelkiismeretes lélek, az élet nagy feladatainak teljesítésében. Ha jó, derült lelkünk van, akkor csillagfény és napsugár az életünk, de ha elborult a lelkünk, akkor egész világunk borús, bosszantó és unalmas.

Mit használt Saulnak, hogy királyi öltözete volt, amikor nem volt hozzá jó lelke, hanem megszállta őt a rossz, szomorú lélek és izgalomba hozta?

Jézus megjelent Szent Katalinnak, kivette szívét és a magáéval cserélte föl. Ezt teszi a Szentlélek is a mi lelkünkkel.

Lelkünk az elfogultságnak, a szeretetlenségnek, lemondásnak, gyávaságnak lelke, s a Szentlélek jó Lelket ad e helyett. Azért énekli az egyház oly esengő és csengő szóval: Veni Sancte Spiritus!…

Prohászka Ottokár

Krisztus, te megnyitod szemünket szereteted csodájára. Mióta föltámadtál, Szentlelked által mindenkihez elmégy, akárhol éljen. De te, Föltámadott Urunk, még ennél is jobban szeretsz minket, mert ha el is homályosul előttünk jelenléted, megszólítasz minket: Itt vagyok! Jöjj, kövess engem! Jöjj, és megtalálod életed értelmét! Jöjj, és fölfedezed, hol találhatsz szívednek nyugalmat.

Roger testvér, Taizé alapítójának imája.

Áldott légy Lélek,
ki minden Istentől szeretett
emberben susogsz.

Van, akit tüzed elemészt,
van, akiben a hamvak alatt
szunnyadsz,
van, aki hozzád sóhajtozik,
mint a meggyújtott ágak,
van, aki kezével óv
egy pislákoló lángot,
van, aki őrzi még
hajdani gyújtó tüzedet,
s van, aki elfeledte;
van, akit fényeddel árasztasz el,
van, aki homályban marad,
van, aki többé nem ad meleget,
van, akinek rongy a szíve,
és fényében mérhetetlen
örvény uralkodik.

De egyetlen oly lélek sincs közöttünk,
ó Lélek,
kinek az éjszakában
ne mondanád a Jóhírt
és ne tudnád örökkévaló
szeretetteddel átformálni lelkét.

France Quéné

Isten mindenek felett bizalmat kér tőlünk. Amikor Őrá bízzuk minden gondunkat, igazságosságában és jóságában segítségünkre siet és megsegít.

Amikor jó gondolataink támadnak, a Szentlélek látogat el hozzánk.

Viannei Szent János

Töltsd el a népeket világosságoddal és tisztaságoddal,
hogy egyek legyenek a hitben, és így tetszésedre leljenek

XIII. Leó pápa

Vigasztaló Szentlélek!
Szállj le hatalmas erőddel szívem rejtekébe!
Örvendeztesd meg egy villanással az elhanyagolt
szentély sötét odúit. Az életút porától belepett
és lelki szárazságtól megviselt szívemet
öntözd meg harmatod bőségével.
Jöjj már! Jöjj!
Te kegyes vigasztalója vagy szomorkodóknak.
Védelmezője vagy a kiszolgáltatottnak.
Segítő erőforrás vagy a gyönge számára.
Megtisztító fürdő vagy azok számára,
akik bemocskolódtak.
Fölemeled azokat, akik elestek.
Add, hogy szeresselek, őrizz,
hogy el ne veszítselek.

Szent Ágoston

Mély és állandó vágyakozásban kell élnünk, hogy engedelmeskedjünk Istennek, de ez a vágy akkor lesz igazán a Szentlélek szerinti, ha békesség, belső szabadság, bizalom és ráhagyatkozás kíséri, nem pedig zűrzavar, ami megbénítja a lelket és megakadályozza, hogy szabadon döntsünk.

Arra kell törekednünk, hogy belső szabadságban és békében haladjunk. Közben tudjuk, hogy a démon mindent megpróbál, hogy összezavarjon minket: ravasz és ki akarja használni azt a vágyunkat is, hogy Isten akaratát szeretnénk tenni. Nem szabad hagynunk, hogy rászedjen. Ha valaki távol él Istentől, az ellenség a rosszal kísérti… De, ha egy ember közel van Istenhez, szereti és semmire sem vágyik annyira, mint hogy tetszésére legyen, a démon őt is kísértheti… Aggodalmaskodást kelt bennünk… Meg akar győzni, hogy nem teszünk eleget, vagy amit teszünk, nem Isten iránti szeretetből tesszük, hogy az Úr nincs megelégedve velünk…

A szabadság lelkülete kell, hogy vezessen minket minden cselekedetünkben és döntésünkben.

P. Jacques Philippe. Keresd a békét, és járj a nyomában! c. könyvéből

Ó, Szentlélek,
Te bölcsesség, édesség,
Isten szeretetében
engedd, hogy megértsem,
mit kívánsz Te tőlem,
vezess Jézushoz, akit imádok,
irányíts biztosan Isten útján;
Támaszodat kérem,
hogy fejlődjek békében,
és szeretettől égő szívet nyerjek
Jézusért és Máriáért. Ámen

Ima, ahogy Jézus adta Françoise-nak

Áldott légy, isteni Lélek a világosságért, amelyben részesítesz bennünket, s amelyet szeretetreméltó éberséggel nem engedsz homályba hanyatlani. Segíts bennünket, hogy mindig különbséget tudjak tenni az igaz és a hamis, az igazságos és igazságtalan között.

Jézus szavai szerint szemünk legyen tiszta, hogy testünk vagyis cselekedeteink, vágyaink és gondolataink világosságnak örvendjenek; s ments minket, isteni Lélek, attól a tekintettől, melyet Jézus gonosznak nevez, s amely az egész testet homályba borítja.

Ó, Mária, méhednek gyümölcse tőled fájdalmak nélkül született; minket, fogadott gyermekeidet szívedbe akkor zártál, amikor azt tőr járta át. S te, Mária, kegyelmek szétosztója, most szeretsz bennünket. Hogy is ne számítanánk nemes szíved szerelmére, amikor tudjuk, hogy üdvösségünk végett Jézusod áldozatánál jelen voltál? Anyai gyöngédséged bizonyságát hányszor mutattad meg nékünk, ki az irgalmasság királynője, bűnösök menedéke, s minden nyomorult fáradhatatlan védelmezője vagy. Ó, Anya, méltóztass most is vigyázni ránk!

Dom Prosper Guéranger /1805-1875/

Hála neked, nő, aki édesanya vagy, aki egyedülállóan örömteli és fájdalmas tapasztalattal anyaöllé leszel az ember számára; aki a világra jövő gyermek számára Isten mosolyává leszel, aki első lépéseit irányítod, gondját viseled, míg felnő, és olyan pontot jelentesz további életútján, ahová mindig visszatérhet.

Hála neked, nő, aki feleség vagy, aki sorsodat visszavonhatatlanul egy férfiéhoz kapcsolod, önmagatok kölcsönös elajándékozásában szolgálva a közösséget és az életet.

Hála neked, nő, aki szerzetesnő vagy, aki Krisztus, a megtestesült Ige édesanyjának, minden nők között a legnagyobbnak példája szerint engedékenyen és hűséggel nyílsz meg az isteni szeretet számára, így segítvén az Egyházat és az egész emberiséget, hogy élete Istennek adott „jegyesi" válasz legyen, mely csodálatos módon fejezi ki azt a közösséget, melyet ő teremtményeivel meg akar valósítani.

Hála neked, nő, azért, hogy nő vagy! Női mivoltodban gyökerező érzékenységeddel gazdagítod a világ megértését és hozzájárulsz az emberi kapcsolatok teljes igazságához.

II. János Pál Pápa

Mária, a természetes és a természetfeletti szeretet szakértője

Példakép és erőforrás

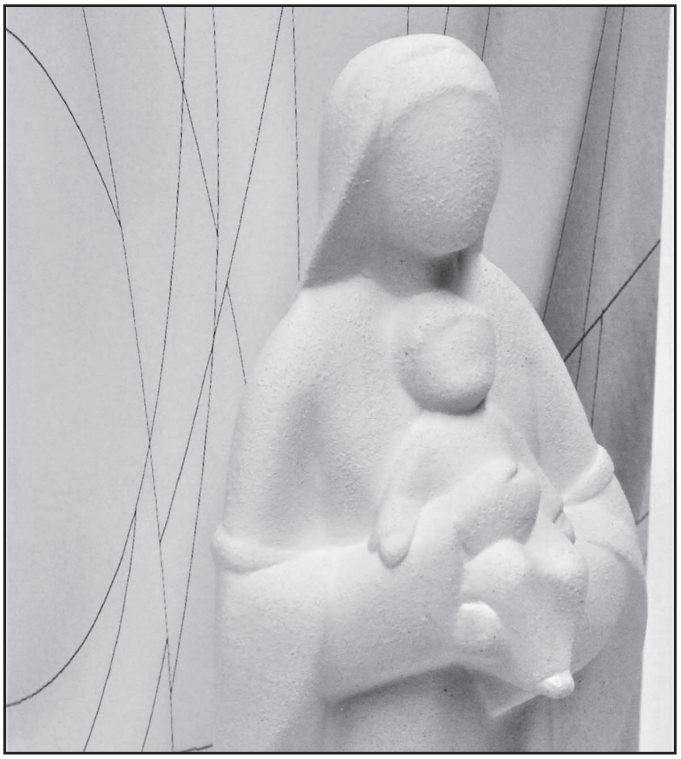
Május hónapban nem hagyhatjuk figyelmen kívül Máriát, akit az évszázadok alatt oly sok szép jelzővel illettek. Gondoljunk csak a Lorettói litániára, a róla szóló szentírási szakaszokra, az egyházatyák, a pápák szavaira, írásaira. Nem beszélve az írók, költők tolláról. Miért vonz bennünket – legyünk nők vagy férfiak, hívők vagy sem – az ő alakja? A választ megtaláljuk a szívünkben, az életünk eseményeiben, emberségünk mivoltában, hiszen mi magunk is az ő útját járjuk...

Mária természetes szinten már ismerte szívében a szeretetet, annak legkülönbözőbb megnyilvánulási formáit, mint szülei gyermeke, jegyes, házastárs, mint édesanya, mégis mindig szűz, és mint özvegy. Családban születik meg, növekszik, és fejlődik. Mária, a Szép Szeretet Anyja bőségesen megismerte a természetfeletti szeretetet is: születésétől fogva kegyelemmel teljes, személyesen a Szeretet, a Szentlélek szállt le rá, amikor az Ige testté lett méhében. Majd később, Pünkösdkor még inkább eltöltötte őt a Szentlélek, amikor teljes mértékben lelki édesanyja lett minden kereszténynek. Mindkét születés által Ő az Egyház modellje, mintája és példaképe.

Mária, a szemlélődés mintaképe. Máriában a Krisztus-szemlélés fölülmúlhatatlan mintaképét kapjuk. A Fiú arca különös jogcímen tartozik hozzá. Az Ő szíve alatt formálódott, emberileg hasonló lett hozzá, ami kétségtelenül még nagyobb lelki bensőséget is jelent. Senki sem hasonlítható Máriához abban, ahogy állandóan szemlélte Krisztus arcát. Lelki szemei már az angyali üdvözletkor rászegeződtek, amikor a Szentlélektől foganta őt, s a következő hónapokban kezdte érezni jelenlétét, és elképzelni arcvonásait. S mikor végre Betlehemben világra hozta, testi szemeivel is megpillanthatta a Fiú arcát, miközben bepólyálta és jászolba fektette. Ettől kezdve tekintete, mely mindig imádó csodálattal volt tele, nem szakadt el tőle. Tekintete olykor kérdő volt, mint amikor a templomban megtalálta őt: „Fiam, miért tetted ezt velünk?" Tekintete mindig átható és képes olvasni Jézus bensejében, annyira, hogy fölfogja rejtett gondolatait és megérti döntéseit, mint Kánában. Máskor ez a tekintet nagyon fájdalmas, főként a kereszt alatt, hiszen Mária nem csupán osztozik az Egyszülött szenvedésében és halálában, hanem a szeretett tanítvány személyében elfogadja a rábízott új fiút is. Ez a tekintet Húsvét reggelén a föltámadás örömétől ragyog, és Pünkösdkor a Szentlélek kiáradásától lángol.

Mária Jézus halálakor elszenvedte a vigasztalanságot, elveszítette isteni fiát, hogy mindannyiunk, az egyház anyjává váljon. És a vigasztalanság után? Mária ott marad az utolsó vacsora termében, telve az apostolok iránt megélt anyai karizmával, Péter mellett, akit Jézus a vezetőjükké tett. Mária már nem „követi" Jézust: valamiképp átalakult Jézussá. Korábban is, kegyelemmel eltelve, másik Jézus volt, de ekkor, a Szentlélek kiáradása után valóban érvényesek rá Szent Pál szavai, talán még inkább, mint az apostolra: „Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem" (Gal 2,20). Másik Krisztusként a maga sajátos módján ő is együttműködik az Egyház kiterjesztésében. Ami ezután következett, a teljes egység megvalósulása Jézussal, s végén a Mennybevétel. Ahogy Mária egész élete példa előttünk, úgy ezen az utolsó életszakaszon is követhetjük őt.

„A Mozgalom születésekor – meséli Chiara Lubich – egy bombázás során, ami akár végzetes kimenetelű is lehetett volna, valami újat értettem meg Máriáról. Az egész óvóhelyet betöltötte a por, s míg csodával határos módon felkeltem a földről, miközben a többiek kiáltoztak körülöttem, azt mondtam a társnőimnek: éles

fájdalom járta át a lelkemet most, amíg veszélyben voltunk. Az, hogy ha meghaltam volna, nem mondhattam volna többé itt a földön az Üdvözlégy Máriát.

Akkor még nem tudtam fölfogni ezeknek a szavaknak az értelmét, annak a szenvedésnek a jelentőségét. Öntudatlan kifejeződése volt ez talán annak a gondolatnak, hogy életben maradva – Isten kegyelmének segítségével – megdicsőíthetjük Máriát. Ma, évtizedek távlatából nézve, azt hiszem, ez az Üdvözlégy így hangozhatott volna:

„Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes": Örülj, Mária, mert új és bőséges kegyelem árad ki a földre a huszadik században.

„Az Úr van teveled": Az Úr működik, hogy új módon dicsőítsen meg.

„Áldott vagy te az asszonyok között": Új áldás érkezik rád gyermekeidtől és sok más kereszténytől, akik eddig nem akartak vagy nem volt lehetőségük megismerni téged.

„Áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus": A világon mindenütt, ahol megjelensz művedben, fiad újra kivirágzik közted és közöttünk.

„Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért!": Akiket azonban ebben az órában arra választottál, hogy üres kehelyként szolgáljunk a te új földi jelenlétednek.

„Most": Igen, a jelen pillanatban, ebben az oly értékes pillanatban, amikor anyaként és mesterként tanítasz élni kicsiket és nagyokat.

„És halálunk óráján": A halálában, amelyet úgy bevéstél szívünkbe a háború borzalmai között, hogy ez vált hajtóerővé számunkra az új, az igazi élet felé.

„Amen": Így legyen ez mindörökké, ahogy eddig is, sőt jobban, sokkal jobban."

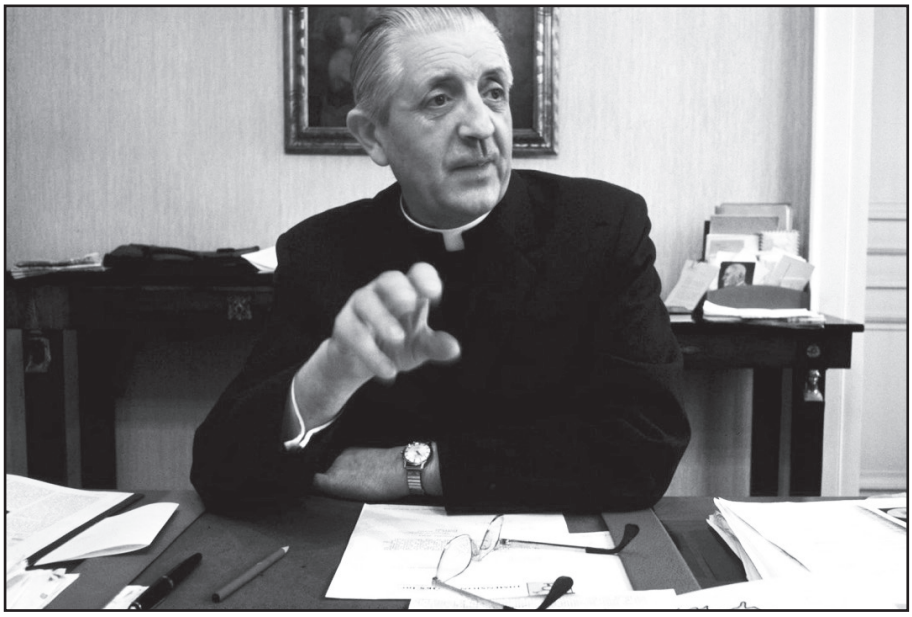
Összeállította. Molnár M. Katalin

Forrás: Rosarium Virginis Mariae, 9-11.;
centrochiaralubich.org;
Chiara Lubich: Mária. Új Város, Budapest, 2017.

Pünkösdi gondolatok

A 20. század pusztító eseményei alatt és után az egyház életében többfelől érkező megújulási folyamatok indultak el. Lelkiségi mozgalmak, II. Vatikáni Zsinat, karizmatikus megújulás, ökumenikus mozgalom... Mindnek főszereplője a Szentlélek, akire szinte rácsodálkozott az akkori katolikus világ.

Suenens bíboros neve egyet jelent a 20. századi karizmatikus megújulással. Magyarul már 1979-ben megjelent könyvében teológiailag is megvizsgálja a Szentlélek kiáradását megélő közösségek és mozgalmak hatását az egyházban. A könyv bevezetőjében olvasható gyönyörű elmélkedése, amit 1974 pünkösdjén fogalmazott meg, nem veszti aktualitását ma sem.

„Miért a remény embere Ön ebben a mai zűrzavaros időben?" – kérdezte tőle egyszer egy amerikai folyóirat kiadója. A válasza így hangzott: „Mert hiszem: Isten új arcot ölt minden reggel, és most teremti a világot, nem valahol az elfelejtett múlt ködében. Ez késztet minden percben készen állni a nagy találkozásra. Mert a váratlan a Gondviselés szabálya. Ez a kiszámíthatatlan Isten ment meg minket és szabadít meg minden determinizmustól kijátszva a szociológusok borúlátó jóslatait. Ez a kiszámíthatatlan Isten szereti gyermekeit, az embereket. Ez reményem forrása.

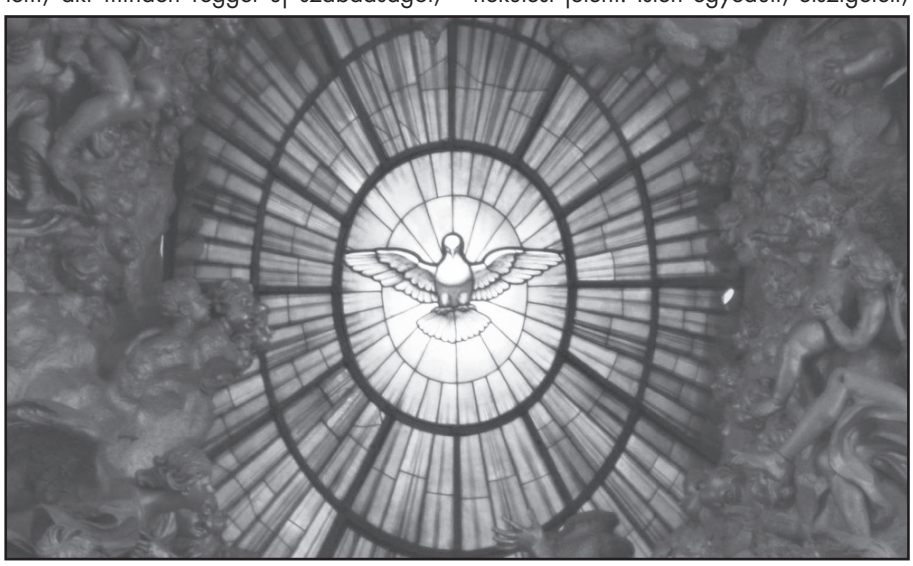
A remény embere vagyok: nem emberi érvek, nem természetes optimizmus táplálja bennem a reményt, hanem egyszerűen hiszem, hogy a Szentlélek működik az Egyházban és a világban, akár tudunk róla, akár nem.

A remény embere vagyok, mert hiszem: a Szentlélek mindörökké a Teremtő Szellem, aki minden reggel új szabadságot, örömöt és bizalmat hoz azoknak, akik befogadják.

A remény embere vagyok, mert tudom: az Egyház története hosszú, s tele a Szentlélek csodáival. Gondoljatok a prófétákra és a szentekre, akik döntő órákban a kegyelem csodálatos eszközei voltak, s fénycsóvát vetítettek elénk az útra. Hiszek a Szentlélek meglepetéseiben. XXIII. János pápa is egy volt közülük. A Zsinat is. Nem számítottunk se az egyikre, se a másikra. Miért merülne ki éppen most Isten képzelőereje és szeretete?

Remélni kötelesség és nem fényűzés. A remény nem álmodozás, ellenkezőleg: eszköz, hogy álmunkat valóra váltsuk. Boldogok, akik álmodni mernek, s álmukért kemény pénzzel fizetnek, hogy testet öltsön az emberek életében."

Egy másik alkalommal Isten megtapasztalásáról osztja meg gondolatait: „Amikor Isten megtapasztalásáról beszélünk, ez egyesek szemében a világból való menekülést jelent. Isten egyedüli, elszigetelt, emberektől és problémáiktól elzárt szemléletét. Világos, hogy Istennek nem ilyen megtapasztalásáról van szó, mert az ilyen különválasztás éppenséggel tagadása lenne a hiteles tapasztalatnak.

Nyitottság Isten iránt ugyanúgy nyitottság a világ és az emberek iránt is. Hiszen mindezt Isten teremtette, szerette, megszentelte. Behatolni Isten szeretetébe azt jelenti: olyan Isten titkába hatolni, aki határtalanul szerette az embereket, odáig, hogy Fiát adta nekik, és aki a mások iránti szeretetet állította a keresztény hit központjába. (…)

Kísértésünk támadhatna, hogy kétfajta tapasztalatról beszéljünk: rendkívüliről és rendesről. Ez a megkülönböztetés a mi mértékünk szerint való, annak megfelelően, hogy az Istennel való találkozás soron kívülinek, váratlannak, egyetlennek, a dolgok rendes menetén túl esőnek tűnik-e előttünk, vagy nem.

De Isten mértéke szerint nincs ilyen megkülönböztetés. Istennél nincs határvonal rendes és rendkívüli között. Derűsen átlép a mi határvonalainkon, konvencionális térképünk ákombákomán. Istenben a valószínűtlen is valóság.

Isten nem átlag szeretettel szeret minket, hogy azután időről időre kivételt tegyen a rendkívüli, mértéktelen szeretetnek egy-egy megnyilvánulásával.

Nem: lényegéhez tartozik a rendkívüli szeretet. A mi Istenünk csodálatos Isten, tékozló bőkezűséggel szereti az embereket. Szeretetének legdöbbenetesebb tényei: a megtestesülés, a kereszt, az Oltáriszentség, a valószínűség minden határát meghaladják. Az Írás csendesen odamondja nekünk: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta" (Jn 3,16). Ez a hallatlan gesztus túláradó szeretetének forrásából fakad. A földről nézve az ilyen

szeretet elállítja lélegzetünket. Túl van legmerészebb elképzelésünkön, és kényszerít megérteni, hogy Isten szeretete a csodát is magában foglalja."

Suenens bíboros egy másik helyen így fogalmaz Isten szeretetéről: „Jézus azt mondotta tanítványainak: Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, mint amelyeket én cselekszem, sőt még nagyobbakat is tesz (Jn 14,12). Nem is meglepő ez az ígéret. Hiszen Istennek a természetfölötti természetes. Ő természeténél fogva csodás. Legmélyebb hitvallásunk ezekbe a szavakba foglalható: Mi hittünk a Szeretetnek (1Jn 4,16). Meg kell tanulnunk fölfedezni Isten rendkívüli szeretetét a látszólag legközönségesebb, legesetlegesebb történésben is, mert abban is ott rejlik Isten dicsősége.

Vannak órák, amikor Isten megtapasztalása úgy hasítja meg a hit sötétségét, mint a fekete éjszakát a villám fénye. Ezek az istenélmények néha kifejezhetetlenek vagy közölhetetlenek, de azért nem kevésbé valóságosak és életalakítók.

Felforgatja Mária életét az angyali üdvözlettel, amikor hirtelen megérti, hogy áldott és választott az asszonyok között. Húsvét reggelén egy kertész külseje alá rejtőzik, hogy nevén szólítsa Magdalai Máriát. Felgyújtja tüzével a csüggedt emmauszi tanítványokat. Mennykőcsapásként sújt le és elvakítja Pált a damaszkuszi úton. Szent Ágostonnak odamormolja: „vedd és olvasd", és ezzel véglegessé teszi megtérését. Megvilágítja az Írás egy versét, mint mikor a napfénytől egyszerre lángolni kezd egy sötét templomi üvegablak, és rákényszeríti Assisi Ferencet, hogy szó szerint vegye a kijelentést: „Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add a szegényeknek … kövess engem" (Mt 19,21). Ezer alakot, ezer változatot ölt mindegyikünknek.

Ott rejtőzik abban a fokozatos vagy hirtelen megvilágosodásban, amely feltárja az embernek jövendő hivatását, a neki szánt küldetés pontos körvonalait. Ott rejtőzik váratlan találkozásunkban egy barátunkkal, aki egy útkereszteződésnél kimondja nekünk a döntő szót, mint Ananiás Pálnak. (…)

A Szentlélek működése által Isten tapasztalhatóan is megjelenik minden hívő életében. Isten minden kalandregénynél izgalmasabb műveket ír azokkal az emberéletekkel, akik „játékszerévé válnak", akik készséggel adják át magukat váratlan tetteinek, élesen figyelnek, hogy meghallják a kegyelem suttogását, a Lélek hívogatásait. (…)

Ez a minden kereszténynek rendelkezésére álló istenélmény földi életünkben nem fojtja el a szenvedés maró kínját és a gonosz hatalmát. A világ Rembrandt-stílusú festmény, az árnyék és fény játékával. Isten nem Mindenható gyanánt közeledik felénk, aki összemorzsolja az ember szabadságát, hanem végtelenül sebezhető szeretetként, ami szabad feleletre vár. (…)

Suenens bíboros átveszi a Templeton-díjat 1976-ban[1]

A tiszta hitben való közeledésünket Isten felé ahhoz az utazóhoz hasonlítanám, aki téli éjszakán egy útkanyarulatnál magában álló, fényben úszó kis házat pillant meg. A küszöbre érve, az üvegajtón át égő, pattogó, szikrázó fahasábokat pillant meg. Sejti ebből a tűzhely átható melegét, de mindaddig nem érzi, míg odakint marad a hidegben és szélben, puszta megfigyelőként. Ez a keresztény ember képe, amint a hit sötétjében tudomásul veszi Isten világosságát és melegét. Elmondhatja a zsoltárossal: „Az éjszaka az én világosságom és örömöm" (Zsolt 139,11). De bár elcsípi a fénylő sugarakat, megsejti az édes meleget, mindez nem hatol be csontja velejéig. Kell hát, hogy belépjen a ház belsejébe. Nem mintha méltó lenne, hanem mert Isten állandóan hívja, és ég a vágytól, hogy közölje magát vele. Ennek érdekében zörgetnie kell. Ez az ő együttműködése. Jézus azt mondta nekünk, hogy zörgessünk, de nem mondta, hányszor.

Mindig újra kell kezdenie. De mindenekfölött arra van szükség, hogy mindenki tudja: várják a tűznél, ő ennek a háznak a fia, és nem szerezhet nagyobb örömet Istennek, mint ha elfogadja meghívását. Ha alázatosság ürügyén a küszöbön maradnánk, félreismernénk Isten szívét. Ő mindegyikünket arra hív, hogy már idelenn megtapasztaljuk bizalmas bensőségét. Hiszen éppen erre a találkozásra teremtett. És ha egyszer az utas beljebb került, minden megváltozik. A tűzhely izzó, fényes lángja elébe lobban; a meleg beburkolja, belé árad; arca megvilágosodik fényétől; feléje nyújtja két kezét, görcsbe merevedett tagjai feloldódnak. Valami ozmózis jön létre, a láng sugárzása lénye mélyébe hatol. Képe ez az istenélménynek, amit megtapasztal az ember, ha hagyja, hogy Isten elárassza, és lénye tudatos és tudattalan részét egyaránt odatárja e jelenlét sugárzásának. Új élet támad benne; Szent Pál kiáltása valósul meg újra: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem" (Gal 2,20).

Az ember nincs többé egyedül, érzi, hogy a Lélek vezeti; egész élete vele kapcsolatban játszódik le. Az önmagából való kivetkőzés megfelelője a megragadottság Isten által, az ürességet betölti a teljesség. Maga Isten, mint befogadó otthon, világosság, melegség alakítja át életét, és közli vele sugárzását. Ha az ember engedi, hogy Isten megragadja, akkor emberi élete tűzzé válik, akár a lassan-lassan izzani kezdő fahasáb: a Lélek tüze táplálja. Nem erről a tűzről beszélt-e Jézus: „Tüzet jöttem hozni a földre" (Lk 12,49) Ilyen a Szentlélek megtapasztalása. Egyedül ő tudja igazán megújítani a föld színét."

Forrás: Leo Jozef Suenens: Új Pünkösd? Prugg Verlag, 1979.

[1]*A Templeton-díj egy 1972-ben alapított kitüntetés, amelyet kiemelkedő vallási és spirituális eredményért adományoz a Templeton Alapítvány Londonban. Alapítója, Sir John Templeton (1913-2008) presbiteriánus üzletember. Csak élő személy nevezhető, a győztes személyéről kilenctagú nemzetközi tanács dönt.*

A két pápa: az élő remény szentjei

Április 27-én volt éppen tíz éve annak, hogy II. János Pál és XIII. János pápákat a szentek sorába emelte az egyház. A kereszténység történetében egyedülálló módon egyszerre két pápát avattak szentté. 2014. április 27-én, II. János Pál és XXIII. János pápa szentté avatását a Szent Péter téren Ferenc pápa végezte, XVI. Benedek emeritus pápa jelenlétében. A második vatikáni zsinat volt az, ami összekötötte a két egyházfőt, ugyanis 1962-ben XXIII. János volt az, aki elindította az egyház életét átalakító zsinatot, II. János Pál pedig az, aki azt igazában valóra is váltotta.

Ferenc pápa az akkori beszédében többek között így méltatta a két pápát: „Ebben a két, Krisztus sebhelyeit szemlélő emberben és az Ő irgalmasságának e két tanújában „élő remény" lakozott, együtt a „kimondhatatlan dicsőséges örömmel" (1Pt 1,3.8). Olyan remény és öröm volt ez, amelyet a feltámadott Krisztus ad a tanítványainak, és amelytől senki sem foszthatja meg őket. (…) Ez az a remény és öröm, amelyet a két szent pápa ajándékba kapott a feltámadott Úrtól, s a maguk részéről bőséggel ajándékoztak Isten népének, örök elismerést nyerve ezáltal."

Életükről számtalan könyv, írás, film készült. A mostani évforduló kapcsán elhangzott szavaikból válogattunk.

II. János Pál, Karol Wojtyła papi hivatása véglegesen a második világháború időszakában, Lengyelország náci megszállása alatt érlelődött meg. Ezzel kapcsolatban fölteszi a kérdést: „Pusztán a dolgok időbeni egybeeséséről lenne szó? Az biztos, hogy Isten terveiben semmi sem véletlen. A háború tragédiája különleges árnyalatot adott annak a folyamatnak, amelynek során megszületett életre szóló döntésem. Segített ugyanis, hogy új szemszögből vizsgáljam a hivatás értékét és fontosságát. A rossz elterjedésével és a háború szörnyűségeivel szemben egyre világosabbá vált számomra a papság és e világi küldetésének értelme."

Az egész világon hirdette, hogy nincs szolidaritás szeretet nélkül, sőt „nincs jövője az embernek és a nemzetnek szeretet nélkül, a nélkül a szeretet nélkül, amely megbocsát, amely fogékony mások nyomorával szemben, amely nem a maga, hanem mások javát keresi. Nincs jövője az embernek és a nemzetnek a szolgáló szeretet nélkül, amely kész megfeledkezni magáról, és nagylelkűen adni. Az a hivatásunk, hogy olyan jövőt építsünk, amely az Isten és a felebaráti szeretetre épít. Nincs béke igazságosság nélkül, és nincs igazságosság megbocsátás nélkül."

Azután, hogy 1981. május 13-án II. János Pál pápára rálőttek a Szent Péter téren, a pápamobilt golyóálló üveggel szerelték fel. „Minden elővigyázatosság hiábavaló" – mondta ezzel kapcsolatban. „Attól a pillanattól kezdve, hogy fehérbe öltöztem, téveszthetetlen célpont vagyok. Egy lengyel asszony, akit ő esketett még Krakkóban, így válaszolt: „Az üveg csökkenti a kockázatot. Nem tehetünk semmit, de nyugtalanok vagyunk Szentségedért. A pápa mosolyogva válaszolt: „Bizony, bizony, én is nyugtalankodom a szentségemért."

Mikor megkérdezték II. János Pál pápától, hogy az evangélium mely mondatát választaná, ha csak egyetlen egyet hagyhatna nekünk örökül, habozás nélkül válaszolt: „Az igazság szabaddá tesz titeket" (Jn 8,32).

„Hogy mit éreztem, mikor pápává választottak? Kétségtelenül mély meghatottságot és nyugtalanságot, azonban olyasvalamit is, amit a pólyásbaba érezhet, mivel a fehér pápai reverenda, amit nem rám szabtak, igen szűk volt és úgy feszült rajtam, mint valami szoros pólya" – emlékezett vissza később XXIII. János pápa.

„A zsinat gondolata nem úgy érett meg bennem, mint hosszú elmélkedés és megfontolások sorozatának gyümölcse, hanem úgy, mint amikor a virág tavasszal hirtelen kinyílik."

Annak a történelmi jelentőségű napnak estéjén, amikor XXIII. János bejelentette a II. Vatikáni Zsinat összehívását – amint saját maga elmondotta, nehezen jött álom a szemére. Ezekkel a szavakkal ringatta álomba magát: „János, miért nem alszol? Ki kormányozza az egyházat, te, a pápa, vagy pedig a Szentlélek? Ugye, hogy a Szentlélek? No hát, akkor csak aludj nyugodtan, János!"

Mit várt XXIII. János pápa a zsinattól? „A zsinattól azt várom, hogy friss levegő áradjon be az egyházba."

Angelo Roncalli 1934-ben, egy barátjához írt levelében így fogalmazott:

„Testvéri szívem lángoló érzelmeivel szeretnélek meggyőzni arról, hogy most le kell zárnod a szemed és imára kulcsolnod a kezed, hogy teljesen elszakadj önmagadtól és megszabadulj az önzés minden terhétől, hogy belevethesd magad az isteni akarat végtelen óceánjába, mert egyedül csak ott találhatod meg lelked nyugalmát."

Összeállította: Molnár M. Katalin

Felhasznált források: II. János Pál pápa ünnepi beiktatási szentmiséjének homíliája;
Szent II. János Pál: Önéletrajz;
André Frossard: II. János Pál arcképe, Szent István Társulat, 1991;
Ijjas Antal: Isten igaz embere, Szent István Társulat, 1976

A Csodás Érem szentje

Labouré Szent Katalin (1806–1876)

„Istent látta mindenben és mindent Istenben látott” – ezzel összegződött szentté avatásakor Labouré Katalin élete, amelyet a munka, az imádság és a vezeklés töltött ki.

Jámbor parasztcsaládba született, szülei kilencedik gyermekeként 1806. május 2-án a közép-franciaországi Fain-les-Moutiers falucskában. Gyermekkorától munkával és imádsággal töltötte napjait. Iskolába soha nem járt. Szabad idejében legszívesebben a templomban imádkozott. Kilenc évesen elveszítette édesanyját, aki 11 árvát hagyott maga után. A kis Katalin ekkor fájdalmában a Szent Szűz kis szobrát ölelve magához, Máriához fordult: „Ezután Te légy anyám!”

18 évesen megérezte Isten hívását. Álmában egy miséző ősz papot látott, aki a betegek ápolására buzdította, és csak évekkel később szembesült azzal, hogy Páli Szent Vince, az Irgalmas rend megalapítója bíztatása segítette Katalint hivatása felismerésében. Nem volt könnyű legyőznie apja hosszas ellenkezését, de végül 1830 áprilisában, 24 évesen megkezdte a noviciátust a Szent Vince Szeretet Leányai Társulat párizsi anyaházában.

Ekkor kezdődtek a látomásai. Több ízben nemcsak látta a Boldogságos Szüzet, hanem beszélt is vele, sőt kezét Égi Édesanyja ölébe is helyezhette. Első látomásakor a Szentséges Szűz egészen közel jött hozzá, és bizalmasan tudtára adott sok mindent. Mária jelezte a hamarosan kitörő forradalom pusztítását, de megígérte, hogy Szent Vince társulatát meg fogja őrizni.

Néhány hónappal később, 1830. november 27-én világossá vált Labouré Katalin küldetése. A jelzett nap estéjén fél hatkor, miközben csendes szentségimádást végzett a kápolnában, a szentély felől egyszerre mintha selyemruha lágy suhogását hallotta volna. Amikor felnézett, meglátta a Szűzanyát, fenséges, leírhatatlan szépségű nőként. Mária egy félgömbön állt, lábával eltiporva a gonoszt jelképező kígyót. Kezében gömböt tartott, rajta arany kereszt állott, kezének ujjait gyűrűk díszítették, amelyekbe különböző nagyságú drágakövek voltak illesztve, és csodás fény sugárzott belőlük.

Katalin nővér a belsejében hangot hallott: „Ez a gömb, amelyet látsz, nemcsak az egész világot jelképezi, hanem Franciaországot és minden embert külön-külön is.” Kis idő múltán a kép megváltozott. Mária kezéből eltűnt a gömb, karjait szélesre tárva állt, miközben az ujjain ragyogó drágakövekből fénycsóvák áradtak. A kövekből előtörő sugarakról azt mondta: „Azoknak a kegyelmeknek a jelképei ezek, amelyeket kiárasztok mindenkire, aki csak kéri tőlem.” Katalin azt is megtudta, hogy egyes sötét drágakövek, amelyek nem sugároztak fényt, azokat a kegyelmeket jelképezték, amelyeket senki sem kért. Ezután hirtelen megváltozott a látomás. A Boldogságos Szűz leereszteti és fénysugarakat árasztó karjai irgalommal telve tárultak a föld felé. Alakja körül ovális keretben arany betűkkel formálódtak ki ezek a szavak: „Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekszünk!” Katalin szíve mélyén hallotta a Szűzanya megbízását: „Veress érmét e minta szerint! Aki hordja, nagy kegyelmeket nyer, különösen, ha a nyakán viseli. Elárasztja a kegyelem azokat, akik bizalommal hordják az érmet.”

Látomásairól és küldetéséről Katalin beszámolt gyóntatójának, aki sokáig nem hitt neki, végül két év múlva mégis értesítette a történtekről Párizs érsekét, aki figyelmesen meghallgatta, majd elrendelte, hogy készítsék el az érmeket.

Azóta számtalan testi-lelki gyógyulás, imameghallgatás történt. Szűz Mária különös védelme kíséri az érem útját. A nép a „csodás” jelzővel látta el. Gyorsan elterjedt az egész világon. 1836-ban az érsek kivizsgáltatta az éremmel kapcsolatos csodákat, és szerették volna hallani a látnokot is. Katalin nővér azonban arra kérte gyóntatóját, hogy ne árulja el kilétét, hisz ez volt a Szűzanya határozott kívánsága.

Teljesítve feladatát az irgalmas nővér 45 éven át folytatta szolgálatát a párizsi öregek otthonában. Először a konyhában, majd az öregek és betegek ápolásában, végül a kapuszolgálatban. Tökéletes példája lett az irgalmasságnak, és az imádságos életnek.

Labouré Katalin imádságos, alázatos és egyszerű maradt egész életében, egészen az 1876. december 31-én bekövetkezett haláláig. Hetven évet élt.

1933-ban XI. Piusz pápa boldoggá avatta. Ekkor exhumálták. 57 év után teste teljesen épségben maradt, sőt kezeiről eltűntek a korábbi ízületi betegség jelei, szeme nemcsak ép maradt, hanem kék színét is megőrizte. Épen maradt testét üvegkoporsó őrzi a párizsi Csodás Érem Kápolnában.

1947-ben XII. Piusz pápa avatta szentté, mondván: „Katalin nővér a XIX. század egyik legkiemelkedőbb szentje és misztikusa.”

Riskó Marianna

„Ha Isten kezébe helyezed magad, a félelem elmúlik”

Interjú Vaszilenko Katerina nővérrel

Ez alkalommal egy hamarosan örökfogalmas szerzetes nővérrel beszélgettünk. Egy nem mindennapi esemény, egy különleges rend és egy rendkívüli élet.

– Legelőször is meséljen a Csodás éremről nevezett Máriás nővérek rendjéről, történetéről, jellegzetességeiről.

– Alapítója Josefa Leopoldina Brandis irgalmas nővér, aki Grazban született 1815-ben. Az ő idejében az Irgalmas nővéreknek asszisztensekre volt szükségük, hiszen a szabályaik szigorúbbak voltak, így nem volt lehetőségük betegápolóként sok időt tölteni a betegek mellett. Például, ha súlyosabb beteg mellett éjszakára is maradni kellett a kórházban, akkor ezt már nem tudták megtenni. Ezért fiatal lányokat hívtak meg segítségül erre a szolgálatra, akik már bent élhettek az Irgalmas rendi kolostorban. Ezek az asszisztensek 1878. július 16-án kapták meg a pápától az engedélyt arra, hogy külön rendet alapítsanak, hogy szolgálják a betegeket, hajléktalanokat, szegényeket.

– Hogyan és mikor került a rend Kárpátaljára?

– Rendünk nővéreit meghívták Kijevbe. Kis idő múlva szóba került, hogy Kárpátalján is igény lenne szolgálatukra. Egyik rendtársunknak Turjaremetén volt egy háza. Édesapjának mindig is az volt a vágya, hogy ebben a házban kolostor működjön, így a rendnek adományozták. 2016-ban már meg is érkeztek az első nővéreink Kárpátaljára.

– Turjaremetén hogyan valósul meg a szolgálatuk?

– Kijevben nagyrészt kórházakat látogatnak a nővérek, emellett segítik a hajléktalanokat. Itt Turjaremetén nincs annyi hajléktalan, ezért többnyire betegeket látogatunk. Mivel a faluban kórház sincs, sokan házhoz hívnak minket. Vannak, akiknek a sebét kell átkötözni, pelenkával ellátni stb. Nem csak Turjaremetén szolgálunk, hanem a környező településeken is.

– Hány fő él a kolostorban?

– Csak ketten vagyunk. Kijevben három nővér él. Egész Ukrajnában mindösszesze öten vagyunk.

– A beteglátogatáson kívül van más feladatuk is?

– Hittanórákat tartunk gyerekeknek, és igyekszünk minden helyzetben segíteni bárkinek, aki hozzánk fordul. Akár egy hivatalos ügyintézésben is.

– Ön Kárpátaljáról származik?

– Nem, Zsitomir megyéből, Koroszteny-ből származom. A másik nővértársam Szlovéniából jött. Van egy kárpátaljai is a rendben, Márta, de ő most Kijevben szolgál.

– Ön hogyan talált rá erre a rendre?

– Gyermekkorom óta volt bennem egy vágy, hogy Istent szolgáljam. Kamaszkoromban elkezdtem keresni a lehetőségeket. Különböző lelkigyakorlaton vettem részt, megismerkedtem a Mária Szep-

A csodás éremről nevezett máriás nővérek turjaremetei kolostorának megalapítása 2016. október 22-én

lőtelen Szíve Kis Nővérek Kongregáció egyik tagjával, jó kapcsolatot ápoltam velük. Leginkább Máriának szerettem volna szolgálni, ezért olyan szerzetesrendet kerestem, ami vele kapcsolatos. Közben elvégeztem a pedagógiai szakközépiskolát, majd Kijevben jártam egyetemre, ahol pedagógiát és szociológiát tanultam levelező tagozaton, így viszonylag gyakran tartózkodtam a fővárosban. Volt ott egy barátnőm, aki bemutatott a jelenlegi rendünk képviselőinek. Lassan-lassan megismertem őket. Amikor Kijevben találtam munkát, és ott laktam, gyakrabban meglátogattam őket. Egy alkalommal megkérdeztem, hogy eltölthetek-e náluk egy hetet. Megengedték. Ott akkor azt éreztem, hogy nekem való mindaz, ami ebben a szerzetesrendben történik. Úgy éreztem, hogy alkalmas lennék azokra a feladatokra, melyeket ők végeztek. Nemsokára adódott egy lehetőség, és találkoztam a provinciális nővérrel Kárpátalján, az itteni kolostor megnyitóján. Akkor meg is kérdeztem, hogy csatlakozhatok-e a rendhez. Előtte nagyon izgultam, aludni se tudtam, de megengedték. Már egy hétre rá, 2016. november 1-jén be is költözhettem a rendházukba.

– Hogyan viszonyultak döntéséhez a szülei?

– Édesapám már akkor elhagyott minket, amikor édesanyám várandós volt velem, úgyhogy csak anyukám nevelt fel. Ő templomba járó, hívő ember, mégis nehezen fogadta döntésemet, hiszen egyedüli gyermek vagyok. Még kamaszkoromban mondtam neki, hogy gondolkodom a szerzetesi hivatáson, de akkor azt hitte, hogy majd kinővöm, elmúlik. Most pedig már kész tények elé állítottam. Megijedt, hogy egyedül marad. Azt válaszoltam neki, hogy Isten gondoskodik majd arról, hogy ne legyen magányos. Aznap, amikor utaztam a kolostorba, felhívott és azt mondta, hogy áldását adja döntésemre. Így az ő áldásával kezdhettem el a szerzetesrendben töltött éveimet. Azután még sokáig szomorkodott, de pár éven belül változott a helyzet. Azt mondta, hogy boldog, mivel látja, hogy én is boldog vagyok. Gyakran mondja nekem, különösen amióta elkezdődött a háború, hogy érzi, a Jóisten különös módon vigyáz rá. És ez azért van, mert a lánya kolostorban él.

– Eltelt nyolc év és közeleg az örök fogadalom letétele. Hogyan készül?

– Már nyolc éve erre készülök. A rend és a szabályzatának megismerése, a munka, a szolgálat, ez mind felkészülés az örök fogadalomhoz. Május 31-én lesz az ünnep Szlovéniában.

– Gyakorlatban miben változik az élete az örök fogadalom után?

– Tulajdonképpen feladataimmal kapcsolatban semmi változás nem történik, csak kapok egy feszületet. Ugyanúgy visszajövök Kárpátaljára gondozni a betegeket, hitoktatni.

Sr Brandis, a Csodáséremről nevezett Máriás nővérek rendjének alapítója

– Hogyan lehet a mai világban vonzóképpen bemutatni a szerzetesi életet a fiatalok számára?

– Megértettem, hogy a szavak nem sokat jelentenek. Az emberek akkor tartják vonzónak azt, amit csinálsz, ha boldognak látnak téged, ha örömmel végzed a szolgálatot. Ha szeretet van benned és mosoly ül az arcodon, akkor vonzó vagy.

Amikor a gyerekek hittanra jönnek, megszólítjuk őket, hogy jöjjenek máskor is UNO-zni, egy csésze teára… Nagyon jól érzik magukat, mert ez kötetlenebb időtöltés, nem olyan, mint a hittanóra. Úgy gondolom, hogy így akár esélyt adunk egy-egy lánynak, hogy felfedezze magában a szerzetesi hivatás. Ugyanakkor azt mondom, hogy egy édesanya hivatása ugyanolyan fontos, mint a szerzetesé. Az a lényeg, hogy jó ember váljon belőlük.

A hivatással kapcsolatban még azt tudom mondani, hogy a fiatalokban gyakran megjelenik a félelem. Félnek a döntéstől, a felelősségtől, az elköteleződéstől. Ez a félelem akadályoz. Ez bennem is megvolt. De ha Isten kezébe helyezed magad, és tudatosul benned, hogy Isten hívott meg erre az útra, akkor ez a félelem elmúlik.

Fehér Rita

„Életek változnak meg”
Interjú Fudella Attila és József testvérpárral

Már több mint 10 éve a Nevetleni Egyházközségben elindult egy megújulási folyamat, mely felrázta, felfrissítette a közösséget, valamint lendületet adott a híveknek. Azóta sokan hívek és plébánosok jöttek-mentek, de a Szentlélek tüze azóta is érezhető az egyházközségben. Fudella Attilával és Fudella Józseffel beszélgettünk a karizmatikus megújulás jelenségéről, akik elejétől kezdve aktívan részt vettek a közösség életében, és nem kis szerepük volt a láng fellobbanásának elősegítésében sem. Ennek mi sem volt ékesebb bizonyítéka, mint az, hogy az interjú előtt megkértek, imádkozzunk a Szentlélekhez, hogy a beszélgetés jól sikerüljön és az elmondottak az olvasók üdvösségét segítsék elő.

– A kezdetekről kérdeznék. Hogyan alakult ki bennetek az Isten iránti nagyobb érdeklődés, a találkozás utáni vágy?

ATTILA: – Bérmálkozás után Bán Zsolt Jónás OFM atya tartott össze bennünket és ennek köszönhetően nem távolodtunk el az egyháztól. Különböző feladatokkal látott el minket, már elég fiatalon egyháztanács tagok is voltunk.

JÓZSEF: – Édesanyánk református volt és láttuk, hogy a református egyháznál elég sokat evangelizálnak. Ez nagyon tetszett nekünk. Ezért megkérdeztük tőlük, hogy mi a titka annak, hogy megváltozott az életük. Hiszen nem mindenki változik meg gyökeresen a kurzusokon.

Megtudtuk tőlük, hogy a titok abban áll, hogy kitartottak, hogy tovább fejlődtek, és hogy voltak társaik ebben a fejlődésben, nem maradtak egyedül. Hajas László Ámosz OFM atyát kérdeztük meg, aki már akkor is plébánosunk volt, hogy lehetne-e nálunk is egy hasonló evangelizációt szervezni? Azt válaszolta, hogy ha szeretnénk, akkor lehet.

ATTILA: – Tele voltunk energiával, szerettünk volna valamit tenni. Ámosz atya meghívta hozzánk az Új Jeruzsálem Katolikus Karizmatikus Közösség tagjait, akik Fülöp-kurzust tartottak számunkra, melyen huszonkét nevetleni férfi és néhány nő vett részt, páran jöttek Nagyszőlősről, Tiszaújlakról is.

– Mit jelent pontosan a Fülöp-kurzus és milyen hatással volt rátok?

ATTILA: – A Fülöp-kurzus az Új élet Krisztusban kurzusnak az elődje. Két nap alatt megismertetnek a Kerügma imával, közbenjáró imákat mondanak. Több alkalom után mi is olyan istenélményeket kaptunk, amelyek megváltoztattak bennünket, hiszen találkoztunk Valakivel, akivel addig nem. Olyan örömet, boldogságot tapasztaltunk, hogy hirtelen nem is tudtuk, mit kezdjünk vele.

JÓZSEF: – Én nem éltem át ilyen nagy érzelmeket, de láttam a többieken a változást. Gondolkodtam is, hogy vajon engem miért nem tölt el ennyire az érzés? Azóta megtanultuk, hogy nem az érzelem a fontos, hanem a tudat. Tudom, hogy ott engem is megérintett a Szentlélek. Megváltoztatta az életünket, mégpedig olyan irányba, ahova nem is akartunk menni. Akkoriban a határra jártunk, éltük a világi életünket, és egyik napról a másikra úgy érzetük, hogy fel kell hagynunk ezzel a tevékenységünkkel.

– Mi volt ennek a változásnak motivációja?

JÓZSEF: – Akartunk valamit. Találkozni akartunk Istennel. 2007-ben hirtelen meghalt az édesapánk. Nagyon sok kérdés merült fel bennünk akkor: „Csak ennyi az ember élete? Hova kerül ilyenkor az ember? Mi lesz vele?” Már akkor is keresésben voltunk. És ezeken a kurzusokon választ kaptunk kérdéseinkre.

ATTILA: – Jelentkeztünk a hitoktatói tanfolyamra is, hogy további válaszokat kapjunk hitbeli kérdéseinkre.

JÓZSEF: – A hit megszületésénél nagy szerepe van a közösségnek. Ha egyedül vagy, sokat kételkedhetsz, de ha közösségben vagy, akkor növekszik a hit. Itt Nevetlenben is úgy kezdett növekedni a hit, hogy a Fülöp-kurzus után közösséget alapítottunk. Hétről hétre összejöttünk imádkozni és dicsőíteni.

ATTILA: – Egy olyan megújulás volt, hogy mindent meg tudtunk mozgatni. Együtt újrafestettük a templomot, padlófűtést telepítettünk. Nem volt sem pályázat, sem támogatás, de közös erővel és Isten segítségével sikerült minden.

JÓZSEF: – Januárban -10 fokos fagyban ástuk körbe a templomot, amikor nedvesedett a fala. Azért télen, mert mindenkinek akkor volt rá ideje. Mindig azt éreztük, hogy még többet akarunk, még jobban szeretnénk az Istennel kapcsolatban lenni, még gyakrabban szeretnénk Vele találkozni.

– A templom fel lett újítva, milyen terveitek voltak ezután?

ATTILA: – Ámosz atya javasolta, hogy tanuljunk meg kurzusokat vezetni és szervezzünk mások számára is. Közben lektorrá és akolitussá avattak bennünket, igeliturgiát tartottunk a szomszédos településeken, amit a mai napig is végzünk.

JÓZSEF: – Ámosz atya nagyon odafigyelt arra, hogy ne szakadjunk el az egyháztól, hanem mindent az egyházban tegyünk, ott segítsünk.

– Amikor kiálltatok mások előtt egy igeliturgián, egy kurzuson, akkor az emberek könnyen elfogadtak?

JÓZSEF: – Nagyon sokan kíváncsiak a tanúságtételre, mert megfogja őket. Nagy teológiai beszédeket nem tudunk tartani, de saját életünkről, családunkról mesélhettünk. Hallgattak annak ellenére, hogy nem vagyunk tanult emberek, előadók, hiszen iskola után nem tanultunk tovább, mert már elkezdtünk dolgozni. Később bántuk, hogy nem tanultunk, de az Úr hatalmas csodákat tud tenni a te gyengeségeinken keresztül. Gyengeségeinkben nagyon megmutatkozik az Isten. Amikor te gyenge vagy és egy semmi, akkor Isten a hatalmával átformál.

– Mikor kezdtetek kurzust tartani mások számára?

ATTILA: – 2017-ben tartottuk meg az első kurzusunkat saját híveinknek, fiataljainknak. Majd később Kárpátalja szerte több Új élet Krisztusban kurzust és Emmausz kurzust is tartottunk. Most is lesz egy Ungváron. Ezeket már önállóan meg tudjuk szervezni. Eddig összesen körülbelül harminc kurzust tartottunk meg.

– Milyen visszajelzések érkeznek hozzátok egy-egy ilyen alkalom után?

ATTILA: – Életek változnak meg. Olyan élethelyzetekből tudnak kiszakadni az emberek, ami egy életben talán csak egyszer

történik meg. Olyan élő hitet tapasztalnak, ami mozgatórúgóvá válik bennük és megváltoztatja az életüket.

– Mi a titka annak, hogy megváltozzon egy élet? Nálatok min múlott?

JÓZSEF: – Az, hogy kitartottunk. Hogy nem csak a két hétig tartó fellángolást követtük, hanem fejlődtünk, társaink voltunk egymásnak ebben a fejlődésben, nem voltunk egyedül. Kell egy közösség, amely megtart.

– A jövőben is ugyanígy folytatjáto,k vagy vannak más terveitek is?

JÓZSEF: – Voltunk már Apollo-, Jézus-, Kornéliusz-kurzuson. Szeretnénk megtanulni a Jézus-kurzust, hogy azt is tovább adhassuk másoknak.

– Miben különböznek ezek kurzusok?

JÓZSEF: – Az Új élet Krisztusban az alap. Ott találkozunk Istennel, Jézussal, a Szentlélekkel, az Atyával. Az Emmausz kurzus a Bibliáról szól, a Jézus-kurzus a négy evangéliumot veszi alapul, ahol elemezzük, hogy a négy evangélista milyen szemszögből mutatja be nekünk Jézust.

ATTILA: – A Kornéliusz a közösségről szól, a János-kurzus a tanítványságról, az Apolló a prédikációról. Mindegyik arra képez, hogy hirdessük az evangéliumot.

– Az evangelizáció mellett mi a hétköznapi elfoglaltságotok, hol dolgoztok?

JÓZSEF: – Mint említettem, otthagytam a határt és egy fél évig otthon ültem munka nélkül, nem volt más lehetőség. Bíztam és hittem Istenben, hogy megsegít. Így is lett, hiszen elkezdődött a katolikus óvoda építése, ami szintén a Szentlélek műve, és mindketten ott kaptunk munkát. Most egy cigány iskolát működtetünk Feketeardóban, ott dolgozom. Közben hitoktatok több településen. Isten tenyerén tartott és tart azóta bennünket, családjainkat. Egyébként a kurzusok legnagyobb eredményének azt tartom, hogy elfogadtuk a gyermekeinket és öt gyermekünk született. Mindegyikre igent mondtunk.

ATTILA: – Én azóta is az óvodában vagyok karbantartó, gondnok és emellett az Egyházmegyei Pasztorális Iroda munkatársa is vagyok, ahol lelkigyakorlatokat, zarándoklatokat szervezünk.

– A szolgálat mellett a család is nagyon fontos számotokra.

JÓZSEF: – Nagyon fontosnak tartom, hogy feleségeink is hasonlóképpen átélték már a találkozást Krisztussal. Ugyanúgy nyitottak a kurzusok iránt. Ha a szolgálat sok időt vesz el egy-egy napon, akkor tudják, hogy jó helyen vagyok és gyümölcsöző, amit teszek.

ATTILA: – Próbáljuk a gyerekeinknek átadni ezt a lelkületet, velük sokat foglalkozunk, ők az utánpótlás.

Fehér Rita

Gyermekek nélkül a világunknak nincs jövője

Gyermekek I. Világnapja

Május 25-26. nagy esemény egyetemes egyházunk életében. Először rendezték meg a Gyermekek Világnapját. Ferenc pápa 2023. december 8-án, a szeplőtelen fogantatás ünnepén adta hírül a Kultúra és Nevelés Dikasztériuma által támogatott az eseményt. „A kezdeményezés – mondta a pápa – arra a kérdésre válaszol, hogy milyen világot akarunk átadni a felnövekvő gyermekeknek. Jézushoz hasonlóan mi is a középpontba akarjuk helyezni a gyermekeket és gondoskodni kívánunk róluk.”

A találkozó ötlete 2023. november 6-án született, amikor a pápa 8000 gyermekkel találkozott a VI. Pál teremben. Így az Ifjúsági Világtalálkozó, a GMG után most már lesz GMB is, vagyis Gyermekek Világnapja. Enzo Fortunato atya, a Gyermekek Világnapjának koordinátora aláhúzta annak fontosságát, hogy a gyermekeket ismét társadalmaink középpontjába kell helyezni, és inspirációt kell meríteni a békéről és a jövőről szóló álmaikból. „Gyermekek nélkül a világunknak nincs jövője” – mondta, majd hozzáfűzte, hogy „a gyerekek egyszerűséget kérnek és kínálnak, sőt még egy kis spontaneitást is adnak nekünk.”

„A világ minden részéből jöttek 6 és 12 év közötti gyermekek Rómába. Sokan voltak Olaszországból, Európából, de a világ többi tájáról és a perifériákról is” – mondta Marco Impagliazzo, a Szent Egyed Közösség elnöke. „Eritreából, Szíriából és Afganisztánból, valamint a háborús övezetekből, Palesztinából, Izraelből, Ukrajnából, Dél-Szudánból és Haitiről Olaszországba menekült gyerekek is voltak jelen. A gyermekekkel megélt pillanatok egyben a világ békéjéhez való hozzájárulás is volt. „Íme, újjáteremtek mindent!” – ez a Jelenések könyvéből (21,5) vett téma arra emlékeztetett, hogy a gyermekek jelentik az emberiség jövőjét.”

A Gyermekek Világnapjára a Ferenc pápa által meghirdetett imaévben került sor, mert „a hit átadása nem elméletben, hanem együtt, az ima által történik” – magyarázta José Tolentino de Mendonça bíboros, a Kulturális és Oktatási Dikasztérium prefektusa, akire az esemény megszervezését bízták.

Ferenc pápa még jóval a találkozó előtt személyes hangvételű üzenetet küldött a gyerekeknek. Leveléből idézünk most néhány részletet.

„(…) Gyerekek, ti, akik szüleitek és családotok öröme vagytok, legyetek az emberiség és az Egyház öröme is, amelyben mindenki olyan, mint egy, a múltból a jövőbe nyúló nagyon hosszú láncszem, mely az egész földet behálózza. Ezért tanácsolom nektek, hogy hallgassátok figyelmesen a felnőttek történeteit: édesanyátok, édesapátok, nagyszüleitek, dédszüleitek történeteit!

Ugyanakkor ne feledkezzetek meg azokról sem, akik zsenge koruk ellenére már most betegséggel és nehézségekkel küzdenek, kórházban vagy otthon, akik a háború és az erőszak áldozatai, akik éheznek és szomjaznak, akik az utcán élnek, akiket katonának kényszerítenek, vagy elszakítva szüleiktől menekülni kénytelenek, akik nem járhatnak iskolába, akik a bűnbandák, a kábítószer vagy a rabszolgaság más formáinak, vagy a bántalmazásnak az áldozatai. Egyszóval mindazok a gyermekek, akiktől még mindig kegyetlenül ellopják gyermekkorukat. Hallgassátok őket, hallgassuk meg őket! Ők könnyektől megtisztult szemmel és kitartó vágyakozással a jó iránt – mely azok szívében születik, akik valóban látták, milyen csúnya a gonosz – szenvedésükkel a valóságról beszélnek nekünk.

Kicsi barátaim! Ahhoz, hogy megújuljunk és megújítsuk a világot magunk körül, nem elég magunk között lenni: Jézussal kell egyesülnünk. Tőle kapunk bátorságot: Ő mindig közel van, Lelke előttünk jár, és elkísér minket a világban. Jézus azt mondta nekünk: „Íme, újjáteremtek mindent!” (Jel 21,5); ezeket a szavakat választottam az első világnapotok témájául. Ezek a szavak arra hívnak bennünket, hogy legyünk fürgék, hogy ragadjuk meg az újdonságot, amelyet a Lélek kelt életre bennünk és körülöttünk. Jézussal együtt álmodhatunk egy új emberiségről, és elkötelezhetjük magunkat egy testvéribb társadalom mellett, amely jobban odafigyel közös otthonunkra. Kezdjük egyszerű dolgokkal, mint pl. mások üdvözlése, engedélykérés, bocsánat kérés, köszönetet mondás. A világ mindenekelőtt az apró cselekedetek által alakul át. Ne szégyelljük a kicsi lépéseket! Ellenkezőleg! Kicsinységünk törékenységünkre emlékeztet bennünket, és arra, hogy szükségünk van egymásra, mint az egy test tagjaira (vö. Róm 12,5; 1Kor 12,26).” (…)

„Szeretnék még elárulni nektek egy fontos titkot: ahhoz, hogy igazán boldogok legyetek, imádkoznotok kell, sokat kell imádkoznotok, minden nap, mert az ima közvetlenül Istennel köt össze. Fénnyel és melegséggel tölti meg a szívünket, segít, hogy mindent bizalommal, nyugalommal tegyünk. Jézus is mindig imádkozott az Atyához. És tudjátok, hogyan szólította őt? A saját nyelvén egyszerűen Abbának szólította, ami azt jelenti: apa (vö. Mk 14,36). Tegyük mi is ezt! Érezzük Őt mindig közel! Maga Jézus ígérte meg nekünk, amikor azt mondta: „Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20).” (…)

„Szűz Máriával és Szent Józseffel együtt imádkozzunk ezekkel a szavakkal: Jöjj el, Szentlélek, mutasd meg nekünk a föld gyermekeinek arcán tükröződő szépségedet! Jöjj el, Jézus, aki mindent újjá alkotsz, aki az Atyához vezető út vagy, jöjj és maradj velünk. Ámen.”

Összeállította. Molnár M. Katalin
Forrás: Vatican News

Krisztus a jövőnk

Április végén volt egy éve annak, hogy Ferenc pápa apostoli látogatást tett Magyarországon. A háromnapos programsorozat több helyszínén is jelen voltak egyházmegyénk tagjai. Fiataljaink a Sportarénában, karitászunk képviselői a Rózsák terén, közel 200-an a Kossuth téri szentmisén. Megyéspüspökünk, Lucsok P. Miklós OP és Luscsák Níl OFM, a Munkácsi Görögkatolikus Egyházmegye apostoli kormányzója együtt celebráltak a szentmisén a Szentatyával.

Ferenc pápa magyarországi apostoli látogatásának céljáról és jelentőségéről szép összefoglalást adhat az a bejegyzés, amelyet a Szentatya a köztársasági elnök asszonynál tett látogatása alkalmával írt az emlékkönyvbe: „Budapestről, a hidak és szentek városából egész Európára gondolok, és azért imádkozom, hogy – egységben és szolidárisan – korunkban is a béke háza és a befogadás próféciája legyen”.

Ferenc pápa a nyitottság és a remény üzenetét akarta felmutatni Európa történelmének e nehéz időszakában, amely tele van kihívásokkal a keresztény hit számára. Budapest, a látogatás helyszíne Ferenc pápa számára elsősorban Európa szimbóluma: hidak és szentek városa, amely átélt háborúkat, pusztítást és újjáépítést. A Szentatya valami nagyon fontosat ragadott meg ezen keresztül Magyarország jelentőségéből: a Nyugat és a Kelet termékeny, olykor konfliktusokkal terhes találkozásának színterét, ahol ez a két kultúra együtt tud jelen lenni. Ezért megjeleníti azt az európai jövőt, amely minden akadály és nehézség ellenére ennek a kétféle világnak a közös építkezéséből fog kialakulni.

Az egy évvel ezelőtti eseményről egy 168 oldalas, gazdagon illusztrált kiadvány jelent meg. A díszkötet, a pápalátogatás történetének krónikája, többek között bemutatja az apostoli látogatás előzményeit, a szervezés egyes fázisait, és teljes terjedelmében közreadja Ferenc pápa magyarországi tartózkodása idején elmondott beszédeit, a hozzá intézett köszöntőket és a tanúságtételeket. A kiadvány végén a látogatás érdekességeibe is bepillantást nyerhetünk.

A könyv két erényt egyesít: egyrészt rendkívül olvasmányos, emellett viszont pontos és precíz információkat közöl, hogy egészen biztosan elsődleges forrásmunka lesz mindazok számára, akik ennek a látogatásnak a történetére kíváncsiak.

A pápa magyarországi apostoli látogatását bemutató könyv kapcsán Magyarország apostoli nunciusa, Michael

Wallace Banach így fogalmazott: „Isten közöttünk van, és éppen a mindennapok sokrétű eseményeiben tudunk vele együtt járni.” Nagy örömünkre szolgál, hogy a Magyar Püspökkari Konferencia a Munkácsi Egyházmegye számára is ajándékozott a kötetből.

A Munkácsi Egyházmegye, mely felölei Kárpátaljáját, Ukrajnának Magyarországhoz legközelebb fekvő vidéke. Több nemzetiség együtt élése jellemzi ma is. A történelem kereke időről időre megváltoztatta a jelen lévő nemzetiségek összetételét, de annak tényét nem. Ez Kárpátalja gazdagsága. A háború, amelyet a kárpátaljai emberek is mélyen megélnek, sok sebet ejt, sok gyötrelmet okoz, mérhetetlen fájdalmakat szít. Európában Ukrajna népe szenved most leginkább. Egy családban a testvérek azt segítik, aki szenved. Az emberiség nagy családjában sincs ez másképpen, ha Krisztust követjük.

Amikor tavaly áprilisban a Szentatya az Árpádházi Szent Erzsébet-templomban találkozott a szegényekkel és a menekültekkel, egy ukrán család tanúságtétele is elhangzott. Oleg és családja Dnyipropetrovszk megyéből menekültek el. A háborútól szenvedők nevében osztották meg történetüket. „Számunkra és gyermekeink számára Magyarország egy új élet, egy új esély kezdete volt. Itt befogadtak bennünket, és új otthonra leltünk.” Ezekkel a szavakkal zárták tanúságtételüket, és kifejezték hálájukat Ferenc pápának, amiért hallatja a hangját a béke mellett és kiáll a háború áldozataiért.

Ferenc pápa beszédében így reagált az ukrán család szavaira: „Az ember még a fájdalomban és a szenvedésben is bátorságra talál a továbblépéshez, ha megkapta a szeretet balzsamát: ez az az erő, amely segít elhinnünk, hogy nincs minden elveszve, és lehetséges egy más jövő. A szeretet, amelyet Jézus nekünk ajándékoz, és amelynek megélésére hív minket, hozzájárul ahhoz, hogy a társadalomból, a városokból és a szűkebb környezetünkből kiírtsuk a közöny és az önzés ártalmát, és újra feléleszti a reményét egy új, igazságosabb és testvériesebb emberiségnek, amelyben mindenki otthon érezheti magát.”

Molnár M. Katalin
Felhasznált forrás: Magyar Kurír

Magyar zarándokok a pápánál

Ferenc pápa 2023. évi magyarországi apostoli látogatásának első évfordulóján, 2024. április 23. és 25. között magyar zarándokok látogattak el Rómába, akiket a Szentatya a vatikáni VI. Pál teremben fogadott.

„Budapestre, a hidak és szentek gyönyörű városába zarándokként mentem el, hogy együtt imádkozzam veletek. Imádkozni Európáért, „a béke építésének vágyáért, hogy a következő nemzedékeknek a remény jövőjét nyújtsuk, ne a háborút; egy bölcsőkkel és nem sírokkal teli jövőt; egy testvérekkel és nem falakkal teli világot!” (Regina Caeli, 2023. április 30). (…) Azt kívánom, hogy az imádságban találjátok meg mindig az erőt, az elszántságot, hogy még a jelenlegi történelmi körülmények között is követhessétek a népetekből sarjadt szentek és boldogok példáját.

A Feltámadott, megjelenve tanítványai között, az ő békéjét adta nekik. Ne felejtsük el, kedves testvérek, hogy ennek a nagy ajándéknak a megvalósítása mindannyiunk szívében kezdődik el; a lakásom ajtaja előtt, amikor – még mielőtt kilépnék – eldöntöm, hogy a napomat a béke embereként szeretném megélni, azaz békében kívánok élni másokkal. A béke akkor születik meg, amikor úgy döntök, hogy megbocsátok, még akkor is, ha ez nehéz, viszont ez örömmel tölti el a szívemet.

Nemcsak mint zarándok, hanem mint testvér is akartam hozzátok jönni. (…) Arra bátorítottalak, hogy életviteletek és életstílusotok legyen „Isten stílusa”, amely a gyengédségben, a közelségben és az együttérzésben mutatkozik meg. (…) Barátként akartam együtt lenni veletek. Különösen nagy örömmel emlékszem, kedves fiatalok, a veletek való találkozásra. Továbbra is arra szeretnélek bátorítani benneteket, hogy folytassátok a párbeszédet a benneteket megelőző nemzedékekkel. (…) A gyökereitek ápolásával képesek lesztek bizalommal tekinteni előre, megerősödve az életet adó értékekben: a családban, az egységben és a békében. Tetszik ez az annyira evangéliumi közmondásotok: „Jobb adni, mint kapni.” Valóban így van: az önátadás által az ember megtalálja saját magát, és így az élete nem marad üres.

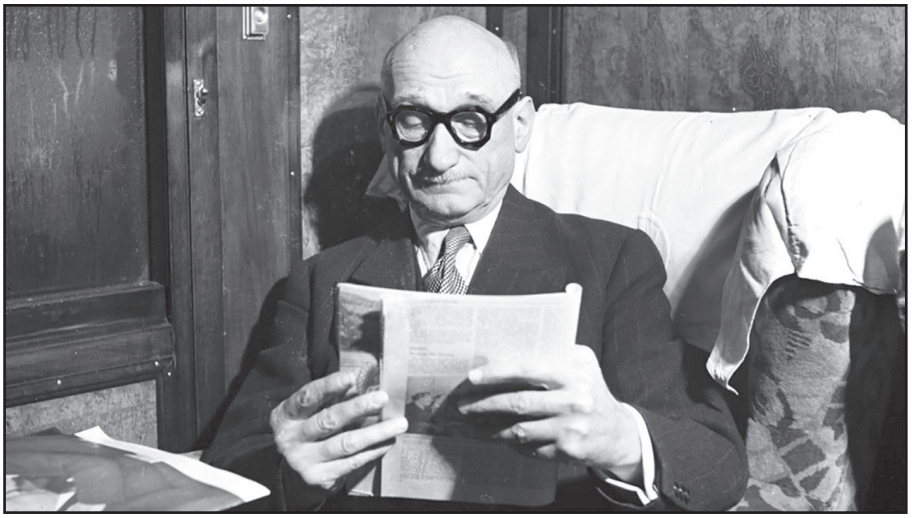
Barátként találkoztam a szenvedő emberekkel is: menekültekkel, szegényekkel, kirekesztett emberekkel. Köszönöm nektek, hogy nyitott szívetek van az ukrán menekültek iránt, akik a háború miatt hagyták el hazájukat. És nagyra értékelem a társadalom perifériáján élők integrálására tett erőfeszítéseiteket is.

Kedves testvéreim, köszönöm a közelségeteket és a szeretetteket! Járjuk együtt az Úr útját „húsvéti” emberekként, és ismerjük fel őt a kenyértörésben, az eucharisztikus lakomában és az éhezők asztalánál; az Igében és a másokkal való találkozásban. Köszönöm a Krisztushoz való hűségeteket, amely megnyilvánul a hit tanúságtételében, az ökumenizmus megélésében, a felebarátokkal való kapcsolataitokban, a befogadó szeretetben – még azok iránt is, akik különbözőek –, a minden emberi élet iránti tiszteletben és a környezetért való felelős gondoskodásban.” (Részlet Ferenc pápa beszédéből)

„Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz”

Európa napja

Most, amikor körülöttünk minden a széthúzásról szól, lelket emelő hallani az európai egységtörekvésekről. Politikai szinten keveset, sőt a háború árnyékában semmit sem látunk belőle, bár a politikát a szó legnemesebb értelmében művelők között, mint egy kicsiny, szárba szökő mag, jelen van...

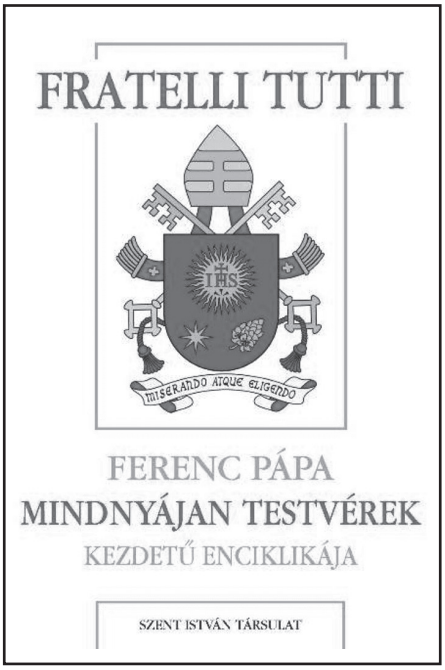

Erről tesz tanúságot a már évek óta működő Politikai Mozgalom az Egységért, melynek képviselői 25 éve töretlenül vallják, hogy a közjóért tenni, egy asztalhoz ülni az érintettekkel, gondoskodni a szociálisan rászorultakról lehetséges és szükséges. Az a meggyőződés vezeti őket, hogy az evangélium élhető a politikában is, és a szeretet parancsa lefordítható politikai nyelvezetre is. „Szeresed a másik hazáját úgy, mint a sajátodat” vagy „Szeresd a másik pártját úgy, mint a sajátodat”. Ennek szellemében kívánja előmozdítani a párbeszédet a különböző táborokhoz vagy pártokhoz tartozó politikusok között a közjó érdekében. Az egység szemével nézi a világot. Nem tagadja, hogy a politika szemben állás, egymásnak feszülés is, azonban a testvériség szellemében tekint rá.

Ferenc pápa is határozottan hív bennünket a politika átértékelésére: a politika „magasztos hivatás, és a szeretet egyik legértékesebb formája, mert a közjóra irányul”. (FT 180.) Egy ilyen politika nem csak a hatalom megragadására törekszik, hanem arra, hogy a hatalmat mindenki hasznára gyakorolja, használja. Ez egy újfajta politikai autoritás, újfajta tekintély: a szeretet tekintélye és nem a hatalomé. (FT 195.)

Kétségtelen, hogy az emberiség ma komoly globális krízishelyzetet él meg. Gondoljunk csak a koronavírus járványra, az ökológiai válságra, az ezekkel is összefüggő gazdasági válságra, a világ számtalan pontján dúló háborúkra. Egy krízishelyzet mindig magában hordozza a változás, a változtatás lehetőségét. A válság megmutatja, hogy egymásra vagyunk utalva. Az egész emberiség nehéz pillanatokat él. Szükség van minden nép, kultúra sajátos hozzájárulására a válságból való kilábaláshoz. Ajándéknak kell lenni a másik számára, egymás számára. A versengést fel kell, hogy váltsa az együttműködés.

1985 óta május 9., az Európa-nap, az európai béke és egység ünnepe. Az akkori francia külügyminiszter, Robert Schuman 1950. május 9-én mutatta be a nyilvánosság előtt azt a tervet, melyben javaslatot tett az első és második világháborúban egymás ellen harcoló európai országoknak, hogy szén- és acéltermelésüket vonják közös irányítás alá.

„A világbékét csak úgy lehet megőrizni, ha az azt fenyegető veszélyekkel arányban álló kreatív erőfeszítéseket teszünk. Európát nem lehet egycsapásra felépíteni, sem pusztán valamely közös szerkezet kialakításával integrálni. Konkrét megvalósításokra, de mindenekelőtt a tényleges szolidaritás megteremtésére van szükség” – mondta Schuman.

Schumant a kiengesztelődés, az egység és a béke szolgálatában gyakorolt hűséges erényeinek elismeréseként 2021-ben az egyház „tiszteletreméltóvá” avatta. Ezen erényeket a hétköznapokban mutatta meg azzal, ahogyan az elvérzett,

megosztott kontinens népeinek kiengesztelődéséért, egységéért, megbékéléséért dolgozott a II. világháború lezárása utáni első napoktól kezdve.

Az egyéni életünkben is, amikor mélyen vagyunk, stabil pontokat keresünk. Így van a közösségek esetében is, és így volt ezzel az a három államférfi is – a már említett francia Robert Schuman, Konrad Adenauer német kancellár és Alcide De Gasperi olasz kormányfő – akik az európai egység alapjait rakták le az 1950-es években.

Mi az a cement, ami összefogja a darabjaira hullott és újjáépítésre váró épület elemeit? „Konkrét megvalósításokra, de mindenekelőtt a tényleges szolidaritás megteremtésére van szükség. (..) Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz" – írta Schuman. Vagyis konkrét szeretet-tettek nélkül, egymás meghallgatása, megbecsülése nélkül ez nem fog menni.

A feladat ma is adott: legyünk képesek a párbeszédre, a kiengesztelődésre és a keresztény értékek mentén történő együttműködésre!

Utópia? Talán annak tűnhet, de napjainkban sincs másképpen, mint Jézus idejében. Aki Jézusban a rómaiaktól való megszabadítót várta, az csalódott. Aki megértette és életstílusává tette az evangélium üzenetét, az – bár fájdalmak, szenvedések, üldöztetések során – mégis az öröm, az egység, a testvériség tanúságtevője lett.

A Fokoláre Mozgalom 1999 óta tevékenykedő Együtt Európáért kezdeményezése az egyes emberek és a különböző népek közt az elfogadást, egymás megismerését, a kölcsönös kiengesztelődést és egymás megbecsülését tűzte ki célul. Az Együtt Európáért az emberiség javára szeretné kamatoztatni a közösségek és a mozgalmak karizmáit, tenni akar a békéért, a családért, az élet és a teremtett világ védelméért, a szegényekkel való szolidaritásért, és az európai kontinensen a testvériségért.

A kezdeményezés egyik kelet-európai koordinációs tagja arra a kérdésre, hogyan definiálná mi is tulajdonképpen az Együtt Európáért, így fogalmazott: „Egy kohéziós erő, mely egybe hív, egyben tart. Tér a találkozásra. (…) Mert minden mozgalom karizmája az Evangéliumból született konkrét válasz egy-egy társadalmi problémára. Az alapítók a Schönstatt, Sant'Egidio, Fokoláre, Cursillo, CVJM/KIE, protestáns és katolikus karizmatikus mozgalmak voltak. Rajtuk kívül mintegy 300 közösség jelezte érdeklődését az évek folyamán, illetve csatlakozott, akik közül több mint 50 rendszeres szervezője, építője, éltetője kapcsolatainknak. Együttműködünk egyházi és társadalmi szervezetekkel, politikusokkal, a társadalom különböző szegmenseiben elkötelezett szakemberekkel.

A hálózat idén lesz 25 éves, és évente máshol találkozunk két-három napra egy baráti találkozó alkalmából. Egyfajta zarándoklatot járunk Európában, hogy közelebbről megismerjük és összekössük Európa népeit, kultúráit. (…) Egyfajta kis laboratóriuma a különbözőségben megnyilvánuló egységnek. Új életstílust tanít az alá-, fölérendeltek világában. Meggyőződésem, hogy csak a testvériségre, az egyenlőségre épülő hierarchia szolgálhat igazán egy közösséget. (…)

Nem állhatok két lábbal az igazságomban, az csak eltávolít, falakat emel, ellenségképeket gyárt. Az a fontos, hogy megtanuljak járni: az egyik lábam fixen áll a tanításban, abban, amiben hiszek, a másik lábam lép előre. Mindig nyit, mindig keres, mert Isten végtelen. Őt nem állíthatom a magam oldalára, hisz Ő mindannyiunk oldalán áll. Ezt a hozzáállást átvesszük egymástól, terjed, életstílussá válik, melyből új kultúra születhet. (…)

A párbeszéd szót ma szinte lehetetlennek tűnik még kiejteni is, pedig ez a remény egyik jele, sőt talán a leghatékonyabb, mert erőteljes tanúságtétel. A dolgok megváltoztatására is képes, ha ezt a tanúságot az evangéliumi élet által egyesült közösségek adják. Ez az, amit van merszünk remélni, és amiért dolgozunk: hogy a testvériség nagy hálózatát szőjük a világban. Egyszóval az ember, bár reálisan látja, hogy mi történik Európában és a világban, megújult reménnyel megy haza egy-egy ilyen találkozóról.

Hitünk és meggyőződésünk, hogy a keresztények közötti, mások felé is nyitott kapcsolat fogja közelebb hozni Európa egységét. A keresztények egysége a humusz, amiből valóban kivirágozhat egy olyan Európa, ami a nemzetek otthona, a népek családja."

Összeállította: Molnár M. Katalin
Forrás: ujvaroonline.hu

A plébániák megújulását segítő napok Szinyákon

2024. március 11-én és 12-én a Munkácsi Egyházmegye magyar ajkú papjai számára továbbképzési napokat tartottak Szinyákon, a lelkigyakorlatos házban. A rekollekció meghívott vendége és előadója Fábry Kornél, budapesti-esztergomi segédpüspök volt. A tavaly ősszel megrendezésre került Országos Lelkipásztori Napokra, melynek témája az élő plébánia kiépítése volt, az egyházmegyéből a háborús helyzet miatt nem tudtak a papok eljutni. Lucsok Miklós megyéspüspök ezért személyesen hívta meg Kornél püspököt, hogy a tanulmányi napok keretében megossza a plébániai pasztorációban szert tett komoly tapasztalatát.

Az értékes lelkipásztori tapasztalatok meghallgatása mellett közösségépítő jellege is volt az együtt töltött két napnak, melynek gyümölcseit a résztvevő papok és diakónusok tovább tudják kamatoztatni plébániáik híveivel együtt. Kornél püspök többek között arról is beszélt, hogy mit tudunk tenni azért, hogy egy plébánia élő legyen: mit tekintünk fontosnak a lelkipásztori munkában, milyen közösségépítő programokra van szükség.

A megosztások során sokan elmondták, hogy most az ukrajnai háború miatt kevesebben, főleg idősek, nők és gyerekek járnak szentmisére. Ez a tény már önmagában kihívás elé állítja a plébánia lelkipásztorait. Az előadások sokféle lehetőséget vázoltak fel, melyek talán választ adhatnak ezekre a kérdésekre is.

Lehet tanfolyamokat indítani fiatalok számára és azok számára, akik nem járnak misére. Ezek közé tartozik az Alfa kurzus, a Szentlélek szeminárium, és különböző csoportok családoknak, gyerekeknek, fiataloknak, időseknek, férfiaknak.

A lelkigyakorlatot vezető püspök sok példát hozott személyes lelkipásztori tevékenységéből, és szinte minden mondanivalóját példával illusztrálta. Kornél püspök hangsúlyozta, hogy nagyon fontos mindenkit személyesen meghívni, személyesen megszólítani. „Olyan embert láttunk magunk előtt, aki nemcsak beszél, hanem teszi is, amit mond, s ennek tanúságtévő ereje van. Ezek valóban olyan módszerek, amelyeket a különböző plébániákon bátran lehet alkalmazni.” – osztotta meg benyomását az egyik résztvevő.

„Egyházközségeink nagy része jóval kisebb, mint amiről a püspök beszélt. Mert az általa emlegetett plébánia körülbelül 3000 főt számlál. A mi plébániáink, különösen most, sokkal kisebbek, és sokkal szűkebb a hívek köre. Ennek ellenére minden lelkipásztor tudott valamit kamatoztatni és magával vinni az elhangzottakból, mert a megosztások során elmondták, hogy a javaslatok egy részét használni fogják.” – mondta egy másik résztvevő a rekollekció végén.

A remek hangulatban telt két nap végén mindenki jókedvűen távozott haza a lelkigyakorlatról. „Az ilyen találkozók azért fontosak, mert bár mindannyian ismerjük egymást, mégis mindannyian különbözőek vagyunk, és mindenki hozzá tud járulni ehhez a nagyszerű közösségi munkához. Ezek a találkozók megmutatják, hogy az egyház mennyire sokrétű: mindenkinek megvan benne a maga része, sajátos szolgálata.”

Molnár M. Katalin

„Legyenek bölcsek, akik arra vágynak, hogy találkozzanak Isten Fiával”

Ukrán ajkú plébániai munkatársak lelkigyakorlata Szinyákon

2024. január 26. és 28. között tartott lelkigyakorlatot Lucsok Miklós püspök magyar ajkú hitoktatók és pasztorális tanácstagok számára Szinyákon, 2024. március 15. és 17. között pedig megtartotta ukrán nyelven az egyházmegye plébániai munkatársainak lelkigyakorlatát. Kárpátalja 33 római katolikus egyházközségéből gyűltek össze a résztvevők.

A mindennapok rohanó ritmusában gyakran elfelejtünk megállni és körülnézni. Talán észrevesszük a természet szépségét, rácsodálkozunk gyermekeink növekedésére, érezzük szeretteink melegségét, de betekintünk-e szívünk mélységeibe és megkérdezzük-e maguntól: „Mivel van tele a szívem? Mennyi szeretet lakozik benne?” A lelkigyakorlaton Miklós püspök előadásai ebben segítették a résztvevőket.

„Minden nap választunk a fény és a sötétség között. Olyan bölcsekké kell válnunk, akik a betlehemi csillagot keresve igyekeznek találkozni Isten Fiával. Olyanokká, akik felismerik, hogy a fény kiszorítja a sötétséget. Ha bölcsek vagyunk, akkor minden nap Isten akaratát keressük. Személyes elkötelezettség nélkül, életmódunk átalakítása nélkül, Isten Igéjének keresése nélkül szívünk el van zárva az Úr előtt. Attól függően, hogy milyen állapotban vagyunk, a szeretet, a nyugalom, a békesség állapotában, az Úr megjelenik az életetekünkben. De fordítva is igaz: ha panaszkodunk, ítélkezünk, haragszunk, az Úr eltűnik az életetünkből. Legalábbis nem látjuk Őt, bár a valóságban Ő ott van.” – mondta többek között a püspök az előadásában.

Az esti szentségimádás során, amelyet Jenő atya vezetett, a közös imádság, a lélekemelő ének és a belső csend kíséretében a lelkigyakorlat résztvevőinek lehetőségük volt az Úr dicséretére, áldásának megtapasztalására, valamint megújult hittel kérték Istentől az igazságos békét Ukrajnában, egészséget és kegyelmet a támogatóknak és a jótevőknek, valamint megköszönték a kapott kegyelmeket. A találkozó végén a résztvevők megosztották a lelkigyakorlaton átélt tapasztalataikat, benyomásaikat.

„Hálás vagyok a szervezőknek a lelkigyakorlatért, és különösen Miklós püspök atyának az Istennel töltött csodálatos napokért. Isten meghallgatta szívem kérését, hogy csendben, békében és kegyelemben legyek. Megtaláltam azt, ami annyira hiányzott… Békére leltem a szívemben.”

„A lelkigyakorlat abban segített, hogy még mélyebben megismerjem Istent, hogy megérezzem Isten irántam való szeretetét. Az Ő érintése erővel és szeretettel töltött el, begyógyította sebeimet, megváltoztatott. Az Ő teljessége kegyelemmel töltötte el a szívemet.”

„Annyi pozitív benyomás ért, hogy eltartott egy ideig, amíg felfogtuk a rengeteg információt, amit kaptunk. Számomra és a feleségem számára a lelkigyakorlat mérföldkő volt keresztény életünkben. Lelkileg már régóta vágytunk egy ilyen alkalomra, amikor találkozhatunk az Úrral. Ez egy különleges alkalom volt számunkra, a bűnbánat ideje. Egy olyan időszakot élünk, amikor Jézussal együtt járjuk a keresztutat. Most lehetőségünk volt megismerni más egyházközségek képviselőit, és sok régi baráttal is találkoztunk. A lelkigyakorlat alatt baráti, testvéri, igazi keresztény légkör uralkodott. A püspök atya előadásai érdekesek és tanulságosak voltak, az idő gyorsan és észrevétlenül elrepült. Nagyon jó volt a nap felépítése: volt elég idő a találkozásokra, imákra, étkezésre, kávézásra, megosztásra, csoportmunkára, szentségimádásra, elmélkedésre, szentmisékre, sétákra és a gyönyörű természet szemlélésére. Őszintén köszönjük a lelkigyakorlat minden szervezőjének és résztvevőjének, hogy a Jóisten megáldott és megajándékozott bennünket kegyelmeivel.”

„Számomra a meghívás erre a lelkigyakorlatokra olyan volt, mint egy lelki harangszó. Bár rengeteg mindennapi teendőm volt, és azt gondoltam, hogy jobb lenne maradni, az evangélium szavai ott visszhangoztak a lelkemben: „Elmentek vele, megnézték, hol lakik, s aznap nála is maradtak”, és elmentem. Egy percig sem bántam meg döntésemet. Jézus és a Szentlélek velünk volt Szinyákon, a Kárpátok lankáinak ölelésében. A helyet a Mindenható bölcsességének suttogása hatotta át. Ott volt mind a szelíd széllökésekben, a patak kristályos csörgedezésében, a környező hegyek szikláinak erejében, Miklós püspök és Jenő atya szavaiban, a csoportmunkában, minden szentmisében és szentségimádásban, minden egymásnak szóló üdvözletben. Igazi keresztény légkör uralkodott közöttünk, és rájöttem, hogy milyen erős ez a légkör. Szeretném ezt másoknak is átadni: a családomnak, a plébánián, a barátaimnak, a kollégáimnak és mindenkinek, akivel véletlenszerűen találkozom. Annyira örülök, hogy igent mondtam a meghívásra!”

Szöveg: Dulo Olena írása alapján
Fotók: Weiss Viktória

„Magasra emelem a zászlót”

Lelkigyakorlat a Hit és Fény Mozgalom ukrajnai közösségeinek

2024. március 15-től 17-ig lelkigyakorlatot tartottunk Brjuhovicsban, melynek mottóját a *Szívemben él a király, zászlaja az öröm* című dal adta. Az eseményre Ukrajna különböző területeiről – Kijevből, Ternopilból, Kárpátaljáról, Kamianec-Podilszkij és Lemberg régiókból – a Hit és Fény Mozgalom 27 közösségéből több mint száz fő jött el barátokkal, segítőkkel, szülőkkel.

A *Magasra emelem a zászlót* címet viselő lelkigyakorlat két találkozót foglalt magába: lelkigyakorlat a szülőknek és lelkigyakorlat a barátoknak, vagyis a fogyatékkal élők és segítőik számára. Mindenkinek nagy szüksége van az ilyen jellegű találkozókra, mert lehetőséget ad az együttlétre, arra, hogy megosszuk egymással nehézségeinket, örömeinket.

A barát-segítő találkozón lehetőségünk nyílt egymás jobb megismerésére, baráti, elfogadó, szeretetteljes kapcsolat kialakítására. Szirotics Natália pszichológus, art-terapeuta irányításával a résztvevők különféle érdekes játékokon, art-terápiás órákon, dalos estéken vettek részt. Minden nap volt imádság és tánc, valamint a liturgián való aktív részvétel, barátaink így mondtak köszönetet Istennek, és dicsőítették a Királyt. A szentmiséket a lembergi közösség lelkipásztora, Bityuga Volodimir atya végezte.

A speciális igényű barátok érzékenyebbek a környezet hangjaira. Testi és lelki jólétük attól függ, mennyire élik meg ezeket a ritmusokat. Éppen ezért Kostyukova Mária egy csodálatos ritmusterápiát vezetett nekik, melynek során lehetőségük volt élvezni a különböző hangszerek ritmusát, átérezni saját testük sajátosságait, kifejezni érzelmeiket, érzéseiket dalon, táncon és egyéb mozgásformán keresztül.

A szülők lelkigyakorlatát Zseplinszkij Tárász atya, lembergi lelkipásztor vezette. A szülők végig utazták vele az evangéliumot, megosztották gondolataikat, tapasztalataikat, és kiscsoportos beszélgetéseket folytattak a közösségek légköréről. Syrotich Natalia pszichológus meleg hangvételű, találékony előadása tette még színesebbé összejövetelüket. A résztvevő szülők megtanulták felismerni határaikat, beosztani erejüket, vigyázni erőforrásaikra.

Vasárnap egy különleges vendég érkezett a szülők találkozójára, Hárishin Emmanuila nővér, aki arról beszélt, hogy a közösség egy test, a barátaink pedig a közösség szíve. A közösség minden tagja, legyen az barát, segítő vagy szülő, egyformán értékes és fontos tagja ennek a testnek.

A lelkigyakorlaton olyan családok gyűltek össze, akiknek a háború mellett megvannak a maguk kicsiny „háborúi” az életben, melyek leginkább önmagukkal folytatott „háborúk”, mert el kell fogadni minden érzésüket, szükségletüket, támaszkodniuk kell az értékeikre, és a stabilitást kell választaniuk! A háború olyan, mint egy maraton. Futni kell, erőt kell gyűjteni és tovább kell menni. Nem lehet minden erőt egy napba beleadni. Azt sem mondhatják, hogy holnap már nem futnak, mert bár nem ők választottuk ezt az életet, mégis ez az egyetlen életük, és ezt meg kell élniük, sérült gyermekeikkel együtt kell lefutniuk ezt a hosszú maratont.

„Nekünk szülőknek nagyon jót tesznek a lelkigyakorlatok, hiszen rengeteg tudást kapunk. Feltárul előttünk a lelkünk állapota, megtanulunk uralkodni az érzelmeinken, megtanuljuk, hogyan értsünk meg másokat, hogyan reagáljunk különleges gyermekeinkre” – mondta Kejk Magdolna édesanya, aki Munkácsról érkezett.

„Nagyon fontosak számunkra a lelkigyakorlatok, mert amikor annyi félelem, szomorúság és szorongás van a levegőben, hogy az ember be szeretne bezárkózni, elrejtőzni, akkor van egy hely, ahol felszínre kerül a bennem szunnyadó szeretetet. És mivel sokan vannak olyan helyzetben, mint én, megtapasztalom, hogy együtt könnyebb”– mondta Lipetska Oksana, egy lembergi segítő.

„Számomra a lelkigyakorlat Isten élő érintése, amikor Isten feltárja gyengédségének, gondoskodásának, kedvességének szerető arcát, és még jobban eltölt engem szeretettel. Hihetetlen volt ezt megtapasztalni egy baráttal, miközben a terápiás gyakorlatokat végeztük. Egymásra nézhettünk, megismerhettük egymást, egyszerűen csak lehettünk és megtanultuk szeretni egymást”– osztotta meg gondolatait egy odesszai segítő, Turjánszká Mikolája nővér.

A lelkigyakorlat a szeretet, a hála érzésével, és az Istennel való még hosszabb és szorosabb kapcsolat kiépítésének vágyával ért véget.

Perec Olena írása alapján

Nem sajnálni kell őket, hanem szeretni

Interjú Albrecht Mariannával

Albrecht Marianna gyógypedagógus, a Huszti Rehabilitációs Központ vezetője, a Hit és Fény Mozgalom elkötelezett tagja. Munkássága elismeréséül 2022-ben az egyházmegye a Szent Mártonpalástja Pro Caritate díját adományozta neki. Hitéről, elkölezettségéről, munkájáról kérdeztem őt.

– Ha jól tudom, te vagy a kárpátaljai Hit és Fény Mozgalom egyik alapító tagja. Mit jelent ez?

– Én nem vagyok alapítója ennek a közösségnek, hanem két időszakon át a vezetője voltam. A közösséggel a gyermekeim óvodai nevelője ismertetett meg, családommal, gyermekeimmel együtt a tagjai vagyunk.

Egy nemzetközi alapítású közösségről van szó. A mozgalom 1972-ben született Franciaországban, Jean Vanier az alapítója. Ukrajnába két irányból érkezett. Az egyik irány Magyarország, amikor Král Edit gyógypedagógus 1994-ben Kárpátalján járt, ő hozta el ide a lekületet. Akkor alakultak meg az első közösségek Huszton, Técsőn, Szlatinán, Bustyaházán. A másik szál Kusperta Zsenya nevéhez fűződik, aki Amerikából, Kanadából jött, és Lembergben alapított közösségeket.

Annak ellenére, hogy kb. egy időben születtek ezek a közösségek először nem is tudtunk egymás létezéséről. Aztán később egyesültünk, most már egy közös ukrajnai Hit és Fény közösség van. Elmondhatom, hogy a Mozgalom a szívügyem. Nagyon szeretem ezt csinálni, nagyon sokat ad nekem. Sok-sok szeretetet és élettapasztalatot ad, melyeket itt helyben tovább tudok vinni az életemben más emberekkel, meg a családomba is.

– Az idén ünnepeltétek 30 éves fennállásotokat…

– Igen, kettős jubileumi év volt az idei, mert nemzetközi szinten a világban most a mozgalom 50 éves alapítását ünnepelték.

Ez egy olyan mozgalom, amelyik 3 oldalról fűzi össze a tagokat. A sérült gyermek vagy sérült felnőtt, azok szülei és a segítők. Mindegyik közösségnek van egy lelkipásztora, aki a a közösség lelki dolgait ápolja. Amikor megalakult a mi közösségünk, akkor Majnek Antal püspök atya volt a lelki vezetőnk. Aztán a Huszton szolgáló atyák, jelenleg Szulincsák Sándor atya.

– Mesélj egy kicsit magadról! Milyen volt a gyermekkorod?

– Az én gyerekkorom egy kicsit talán különbözött a többi gyereketől, mert én eléggé későn születtem, szüleim huszonkét évet vártak rám. Így én voltam az első s egyben az utolsó gyerek is a családban. Édesanyám több mint 20 évig imádkozott azért, hogy én megszülethessem. A Jóisten engem adott nekik. De én soha senkinek nem mondtam, hogy egyedüli gyerek vagyok a családban, mert velem együtt nevelkedett az unokatestvérem, anyukám keresztfia. A nagymamám velünk lakott, s mivel az unokatestvérem szülei korán reggel mentek munkába és késő este jöttek haza, sokat tartózdodott nálunk. Nagymamának ugyanolyan unokája volt ő, mint én. Én mindenkinek azt mondtam, hogy mi ketten vagyunk testvérek a családban.

– Ki tudnál emelni a gyerekkorodból valamit, ami meghatározó volt számodra a későbbi döntéseidre nézve?

– Igen, a nagymamámat, akit nagyon szerettem. Csendes, dolgos nagymama volt. Sok időt töltöttem vele, mert az én szüleim is több műszakban dolgoztak. Sok minden összefűzött vele. Amikor én kicsi voltam, akkor nem léteztek a szeretetszolgálatok, a jótékonysági alapítványok. Egymásnak segítettek az emberek. Nagyon jól emlékszem rá, hogy ahogy közeledett a húsvét vagy a karácsony, nagymama kis zacskókban otthon készített finomságokat rakott össze, és elvittük az öreg nénikéknek. Még most is emlékszem az örömteli tekintetükre, hogy mennyire köszönték, és örültek, hogy eljöttünk hozzájuk.

– A gyerek- és fiatalkorodad még a rendszerváltás előtt élted, amikor a vallás gyakorlását nem nézték jó szemmel. Ezzel kapcsolatban milyen tapasztalataid voltak?

– Olyan időszakban éltem, amikor nem volt szabad templomba járni. Az én édesanyám azonban nem hagyott ki egy szentmisét, egy liturgiát, egy temetést sem. Mindedenhol ott volt, mint előénekes, előimádkozó, temetőkántor, és nagyon sok helyre engem is magával vitt. Így aztán gyerekkoromtól fogva hozzászoktam a temetőjárásokhoz, misékhez, szentségimádásokhoz.

Az iskolában minden gyermektől, pláne nagy ünnepeken, karácsonykor, húsvétkor, megkérdezték, hogy ki volt templomban, gyakran az osztálytársak is „beárulták” egymást. Egyszer velem is megtörtént, hogy az osztálytársam elárulta, látott bemenni a templomba. De az osztályfőnököm soha semmit nem szólt ellene. Úgyhogy én nyugodtan jártam templomba, és ez nekem egyfajta belső melegséget adott.

– Nemcsak az egyházban, hanem a társadalomban is elkötelezett életet élsz. Honnan kaptad az indíttatást arra, hogy sérült gyerekekkel foglalkozzál?

– 1998-ban, amikor jött az első árvíz, a mi házunk is összedőlt. Az üres paplakban kaptunk helyet, ahol a Karitász is működött. Akkor az egész családunknak nagy segítség volt ez, mert kétségbe voltunk esve, ott maradtunk semmi nélkül. A házunk összeomlott, mindenünk víz alá került. Semmink se maradt.

A Jóisten annyira szeretett minket, hogy következő év szeptemberében már beköltözhettünk az új ház pincéjébe. Annyi sok ember hozzájárult az újjáépítéshez, hogy ez is arra indított, tegyek én is jót másokkal. Annak kell segíteni, akinek abban a pillanatban szüksége van rá. Lehet, hogy nem is kéri, de én meglátha-tom, hogy rászorul a segítségre.

Az összedőlt házunk történetével párhuzamosan alakult, hogy az akkor már működő hit és fény közösségből az egyik szülő kérte a város vezetőségét, hogy nyisson egy óvodát, vagy legalább egy csoportot sérült gyermekeknek. Pont abban az óvódában, ahol dolgoztam, az óvodavezető beleegyezett ebbe. Akkoriban nem volt még olyan sok gyógypedagógus, mint most, és nem volt senki, aki tudott volna ebben a speciális csoportban dolgozni. Így kértek fel engem erre a munkára.

1999 januárjában nyílt meg a csoport. Eleinte szinte sokkos állapotban voltam, mert abban az időben nem lehetett látni enynyi sérült gyermeket egyszerre. Esetleg az utcán láttunk egyet-egyet. Az első nap hét mozgássérült gyermek jött el a szüleivel. Egy hónapig minden nap sírtam, amikor hazamentem a munkából. Nem tudtam, hogyan lesz tovább. Sajnáltam a gyermekeket. Aztán megértettem, hogy nem sajnálni kell őket, hanem elsősorban szeretni. Ha szeretem őket, teljesen más szemmel nézek rájuk, és tőlük több szeretetet kapok, mint amennyit adok. Azóta is nagyon szerettem a gyerekeket, nagyon szeretek velük együtt lenni, és valahogy nem is munkának érzem, amit csinálok, hanem hivatásomnak.

– Hogy fogadta mindezt a családod? Hogyan tudod harmóniában megélni a személyes és a családi életeted, a hivatásod, a munkád?

– A családom mindenben segít. Együtt megyünk a közösségi alkalmakra. A férjem hozza a gitárt, éneklünk, játszunk, együtt vagyunk, utazunk, ahova kell, együtt a közösséggel. Ő is a közösség tagja, és a gyermekeim is. Együtt nőttek fel a közösséggel. Úgy is mondhatom, hogy ez a mi életünk, benne élünk a Hit és Fény Mozgalomban.

És ez nemcsak az én családomat jellemzi. Az évek alatt a huszti közösségben a segítők, ahogy családot alapítottak, nem ők mentek ki a közösségből, hanem családostul visszajöttek a közösségbe.

– Volt-e olyan pillanat az életedben, amikor azt mondtad, nem bírom tovább, feladom?

– A háború kitörése után nagyon nehéz volt nekem is elfogadni, hogy a gyermekeim, akik közben felnőttek, messze vannak tőlem.

Aztán a munkatársaim közül is sokan kérdezték, mit tegyünk most, mert a mi sérült gyermekeink hazamentek, amikor elkezdődött a háború. Aztán a mi intézetünkben is menekülteket szállásoltak el, úgyhogy a tennivaló nem hiányzott. A legsérültebb embereket fogadtuk be, akik egyedül nem tudták ellátni magukat. Nagy kihívás volt nekünk, mert sérült gyermekekkel tudtunk bánni, de sérült felnőttekhez nem volt gyakorlatunk. A Jóisten segítségével ezt is megtettük, ezeken az akadályokon is túllendültünk.

A legnehezebb az az időszak volt, amikor két-három munkört is el kellett látnunk egyidőben, mert nem volt elegendő munkaerő. Én is, a munkatársaim is annyira kimerültek voltunk, hogy elkezdtünk civakodni, veszekedni. A végén már nem tudtam, hogy mit tegyek, kiabáljak, sírjak, vagy elmeneküljek. Még otthon is azt mondtam a családomnak, hogy kész, én ezt nem bírom tovább, abba hagyom, csinálja az, akinek kedve van hozzá, vagy aki bírja. Ez az állapotom egy hétig tartott. Kértem a Jóistent, mutassa meg nekem, hogy hol van a helyem, kell-e ezt nekem továbbvinnem, vagy fordítsak több időt az egészségemre, ami közben egy kicsit megingott. És akkor valahogy a dolgok „maguktól" elrendeződtek. Minden szépen helyreállt, a munkatársak meg én magam is megnyugodtunk.

– Változott-e valami benned az elmúlt időszakban?

– Én nagyon szeretek előre tervezni, és mindig hosszabb időre terveztem előre. Az utóbbi időben azt látom, hogy nem lehet előre tervezni. Mert az ember tervez, de abba a terve mindig beleszól valami. Úgyhogy megtanultam a mai napra összpontosítani, ahogyan imádkozzuk is: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. A holnapot meg majd meghozza a holnapi nap. Amit nem tudok magam eldönteni, azt a Jóisten kezébe teszem, és kérem, hogy mutassa meg a helyes utat, amikor én magam nem látom a kiutat.

Molnár M. Katalin

„Hogy életük legyen”
Katolikus életvédő képzés Kárpátalján egész Ukrajna számára

„Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már ismertelek, mielőtt megszülettél volna, megszenteltelek”– olvassuk Jeremiás prófétánál. Az emberi élet a legnagyobb ajándék, de ugyanakkor mások védelmére is szorul. Értékét még jobban érezzük ezekben a háborús időkben: látjuk, halljuk, hogy mire képes az ember. Mégis ma a világon az anyaméh a legveszélyesebb hely, frontvonal élet és halál között.

Ezen gondolatok fényében találkoztak azok a papok és laikusok, orvosok, pszichológusok, életvédők és érdeklődők, akik részt vettek 2024. április 12. és 14. között a Pósaházán megrendezett tréningen, melyet a Munkácsi Egyházmegye az Ukrajnai Püspöki Konferencia Családbizottságával együttműködve, a Család és Élet Egyesület szervezésében tartott meg az élet védelme jegyében. A közel 100 résztvevő, akik Ukrajna különböző részeiről érkeztek, színvonalas előadásokat hallhattak a megfogant élet értékéről és védelméről, a krízisbe került várandós anyák gondozásáról, valamint az abortuszon átesett nők lelki gondozásáról.

A konferencián végig jelen volt Radoszláv Zmitrovics OMI püspök, az ukrán püspöki kar családbizottságának elnöke. A konferencia első napján Lucsok Miklós OP munkácsi megyéspüspök köszöntötte az egybegyűlteket, és ő mutatta be aznap a szentmisét.

Popovicsné Palojtai Márta, a Család és Élet Egyesület alapítója és vezetője megosztotta működésük 15 éves tapasztalatát. Arról is beszélt, hogy a *Ne félj, én nem ítéllek el* címet viselő lelkigyakorlatokon, melyeket Petenko Miron atyával együtt vezetnek már több éve, az abortuszon átesett nők ki tudják nyitni szívüket, megtudtak békélni Istennel és saját magukkal, találkozva az irgalmas Isten szeretetével. Bemutatták azt a kezdeményezést is, ami két évvel ezelőtt október 15-én, az elveszített gyermekek világnapján, *Babasíráto* néven jött létre: egy virtuális emlékfal a meg nem született gyermekek elgyászolása és emléke céljából.

Ligy Payyappilly SJSM nővér a lelki, a szellemi hadviselésről tartott előadást. Hangsúlyozta, hogy az Úr nem teremt olyat,

aki nem szép. Isten számára mindenki szép és értékes, az Ő képére teremtett. Mindenki egyedi, Isten teremtménye, mint egy kézimunka, ezért Isten számára mindenki szeretett és értékes. Különféle életpéldákat hozott fel, és az Efezusiakhoz írt levél szavainak gyakorlására buzdított: „Öltsétek fel Isten fegyverzetét” (Ef 6,11).

A konferencián résztvevők nemcsak elméleti, hanem gyakorlati segítséget is kaptak, hasznos eszközöket ahhoz, hogy segítséget tudjanak nyújtani másoknak: lépésről lépésre útmutatót a különböző válsághelyzetekben való segítségnyújtáshoz, statisztikákat, adatlapokat, érveket, filmeket, plakátokat, és a segítő emberek széles körű, évek vagy évtizedek óta tartó tapasztalatát.

Horodencsuk Zoreszleva, szülész-nőgyógyász, a természetes családtervezés orvosi tanácsadója és a Creighton-módszer oktatója a meddő párok számára Szent II. János Pál pápa kérésére kidolgozott, hatékony módszerről tartott előadást, mely után egy kétgyermekes házaspár tett tanúságot, azokkal a gyerekekkel együtt, akik ennek a módszernek köszönhetően születtek meg.

Petenko Miron atya a lelkigyakorlatok tapasztalatai alapján ismertette a gyógyulás lépéseit, a papok által a gyóntatásban használható eszközöket, amelyekkel az abortusz vagy a vetélés sebeitől szenvedő nők felé Isten irgalmas szeretetét közvetíthetik. Példákkal illusztrált előadása mindenkit mélyen megérintett.

Poperecsna Olena üzletasszony, életvédő önkéntes az iskolásokkal és a tinédzserekkel kapcsolatos tapasztalatairól beszélt, valamint arról, hogyan lehet hatékonyan használni a közösségi hálót és az internetet az élet üzenetének hatékony közvetítésére.

Az eucharisztikus élmények, a közös imádság, a szentmisék, a szentségimádás hihetetlenül összefogták és lélekben megerősítették a résztvevőket. A vasárnapi szentmise keretén belül került sor a lelki örökbefogadásra. A kurzus résztvevői ígéretet tettek, hogy kilenc hónapon át imádkoznak egy abortusz által halállal fenyegetett gyermek életéért, és szüleiért, valamint azért hogy születése után szeretetben, családi kötelékben nőhessen fel.

„Ez a hétvége megváltoztatta az életemet. Most már tudom, mit kell tennem.” „Valójában ez egy elvonulás volt, régóta szükségem volt rá.” „Csak most értettem meg anyám viselkedését. Felismertem az összes tünetet. Megértettem, hogy miért nem tudta soha kifejezni a szeretetét felém.” Ilyen és ehhez hasonló szavakkal osztották meg a résztvevők a három nap alatt megélt benyomásaikat, akik lélekben és tudásban gazdagodva tértek vissza egyházközségeikbe, hogy újult erővel folytassák a megfogant életért végzett áldásos tevékenységüket.

Kiss Éva és Gyürki Adrienn írása alapján
Fényképek: Veritas

Közösségben megélt szeretetkapcsolódás

Lelkinap képviselő testületi tagoknak

Háború dúl Ukrajnában és a világ több mint 30 országában. Indulatok, gyűlölet, harag, fegyverkezés, gazdasági krízis, eszement döntések, korrupció, halál, pusztítás, pusztulás. Bármerre nézünk, bárhová kapcsolunk – ömlik a médiából a vér, a szenny, a pesszimizmus, a reményvesztettség, pedig az ember csak szeretetre, békére és egy kis nyugalomra vágyik. Arra, hogy egy picit kikapcsolhassa az agyát, takarékra tehesse a sok „csinálást", és így lecsendesedve befelé figyelhessen. Arra vágyunk, hogy eljussunk legmélyebb önmagunkba, és ott a csendben találkozhassunk a Teremtő Szeretettel.

Talán Thurzó Péter atyát is ezek a gondolatok motiválták, hogy megszervezze ezt a mai lelki napot munkatársainak, a képviselő testület tagjainak. Az eseményen a csapi, téglási, salamoni és ráti egyházközségekből vettek részt az egyházi szolgálatban segítő hívek. A kora délelőtti órákban indult a zarándoklat Beregszászba, ahol a Pásztor Ferenc nevét viselő közösségi házban a házigazdák forró teával, kávéval és friss pogácsával vártak minket.

A program első részében Molnár János atya előadását hallgattuk. Az előadás mindannyiunk tetszését elnyerte, hisz nagyon aktuális témát boncolgatott. Élő példákkal szemléltette a modern kor kihívásaival küzdő ember gyenge pontjait.

Az előadás után kiscsoportokban beszéltük meg a hallottakat, mindenki őszintén elmondhatta gondolatait, véleményét. Bemutathatta sajat praktikáit, megoszthattuk egymással azokat a dolgokat, amelyek segítenek tovább lendülni, megmaradni Isten közelében a hétköznapi teendők forgatagában is.

A következő feladat az imával kapcsolatos elmélkedés volt: sok-sok definíció és állítás közül mindenki kiválaszthatta azokat a gondolatokat, amelyek leginkább kifejezik jelenlegi lelki érettségi szintjét.

A lelkinap vezetett szentségimádással folytatódott a templomban, ahol lehetőségünk volt a csendben elmélyülni, imádkozni, lelkünket szeretettel Jézushoz kapcsolni, elé vinni hálánkat, problémáinkat, betegségeinket, kérni ajándékait, vezetését életünkre. Jó volt egyszerűen, levetve minden külső kényszert és mázt, csak jelen lenni Jézussal bensőségesen. Ha nyitott a szívünk, hogy Őt keressük és befogadjuk, akkor meg is találjuk: magunkban, a másik emberben, a mellettünk lévők szeretetében, a csodálatos természet minden szépségében. Ha keressük Őt, akkor megtaláljuk még a minket gyűlölőkben vagy haragosainkban is, hisz ők szembesítenek önmagunkkal, a bennünk dúló harcokra irányítják a figyelmünket. Ha ráébredünk és belátjuk, hogy a másik embert soha nem tudjuk megváltoztatni, csak a saját hozzáállásunkat és saját magunkat, akkor sokkal egyszerűbb lesz az életünk. Elengedünk olyan dolgokat, helyzeteket és embereket, amelyek és akik már nem a mi hatáskörünkbe tartoznak. Amint megtanuljuk ezeket odaadni Istennek, sokkal könnyebb lesz a terhünk. Ez nem könnyű munka, hisz saját magunkat megváltoztatni a legnagyobb kihívás. Csend és átelmélkedett imádság kell hozzá.

A szentségimádás után finom háromfogásos ebéddel kedveskedtek nekünk a házigazdák. Még a Beregszász környéki borászatok finom nedűiből is kaptunk kóstolót.

A finom és bőséges ebéd után egy különleges keresztúti ájtatosságon vettünk részt. A 15 stációt a Beregszászot ölelő hegyen jártuk végig, ahol egyre feljebb kapaszkodva egyre gyönyörűbb látvány tárult elénk. Lábunk alatt a csendes kisváros, körös-körül az ébredő, virágban pompázó tavaszi természet, a hegytetőn pedig, ég és föld között, Jézus szeretető, kitárt karja várt minket. Az egyes stációk imádságai, elmélkedései sem voltak hagyományosak. A megszokott golgotai történések feleleventése mellett nagy hangsúlyt kapott az, hogy a mai ember küzdelmein, problémáin keresztül érintette meg a szívünket, hisz ezekkel mindannyian szembekerülünk, és - épp ezért - azonosulni tudunk.

A nap eseményeit összefoglalva, rengeteg ajándékot és Isten kegyelmét befogadva, elmondhatom, hogy nagy-nagy hála van a szívemben, Megköszönöm mindenkinek az együtt töltött értékes időt, a mély és szívből jövő gondolatokat, a közösségben megélt szeretetkapcsolódást. Végül mindenki nevében köszönöm a szervezőknek és közreműködőknek, Thurzó Péter és Molnár János atyáknak!

Fekete Alica

Forrás és fotók: a Csapi Római Katolikus Plébánia fb oldala

Assisi Szent Ferenc nyomában

Ifjúsági lelkigyakorlat Nagyszőlősön

Örömteli légkörben zajlott az április 12. és 14. között megrendezett egyházmegyei ifjúsági lelkigyakorlat, amelyen 50 fiatal vett részt. A lelkigyakorlatot Bán Jónás OFM atya vezette, akivel Assisi Szent Ferenc nyomában járhattunk.

Péntek délután érkeztünk meg a Kapisztrán Szent János lelkigyakorlatos házba. A szállás elfoglalását követően, a bemutatkozó kör után, Jónás atya esti elmélkedést tartott Assisi Szent Ferenc életéről. Megismerhettük Szent Ferencet, mint fiatalt, aki a helyét kereste a világban, ahogyan most is nagyon sok fiatal teszi. Számba vettük, mi érdekli most a fiatalokat, és párhuzamot vontunk kedves szentünkkel. Ezt követően megvacsoráztunk és filmet néztünk Assisi Szent Ferenc életéről.

Másnap közös imával és dicsőítő énekekkel kezdtük a napot, majd két előadást hallgathattunk meg, melyben Ferenc megtéréséről elmélkedtünk, ami nem egyszeri élmény volt nála. Amikor Ferenc lovon ülve, fölfegyverkezve, Brienni Volter szolgálatában ráébredt: „mit csinálok én? Egy szolgához állok be az Úr helyett? Egy szolgától várok valamit?" És egyszerre meglátta életének visszáságát, addigi irányát.

Rengeteg jó gondolatot jegyeztünk fel magunknak, illetve nagyon pozitív élmény volt az is, hogy a kiscsoportos beszélgetés során valóban meg tudtunk nyílni egymásnak, és meg tudtuk osztani Szent Ferenc életével kapcsolatos tapasztalatainkat.

A fiatalok a kiscsoportos beszélgetések után, csoportonként színi előadás formájában bemutatták Szent Ferenc életének azon életszakaszát, amely megérintette őket. A nap folyamán szentgyónásra is volt lehetőség, valamint gitáros, dicsőítő énekekkel teli szentmisén vettünk részt. A napot gyertyafényes szentségimádással és közbenjáró imával zártuk.

A lelkigyakorlat utolsó napján, reggel az elpakolást és a közös reggelit követően szentmisén vettünk részt a Nagyszőlősi Jézus mennybemenetele római katolikus plébániatemplomban. A szentmise után finom ebéd várt minket. Ezt követően megosztottuk egymással, hogy ki mit élt át, és mit visz magával haza a lelkigyakorlaton megéltekből, Assisi Szent Ferenc életéből. Lelkileg gazdagodva és megerősödve tértünk haza.

Mihalovicsné Tóth Krisztina
császlóci hitoktató

„Megőrizzük a rászorulók méltóságát”

Interjú Engli Antallal, a Tiszaújlaki Szent Ferenc Karitász vezetőjével

Tiszaújlakon megalakult a Szent Ferenc Karitász, sőt már április 1-én ünnepelte első születésnapját. Ennek apropójából készült interjú Engli Antallal, az intézmény vezetőjével, aki a kezdetek óta odaadóan végzi munkáját és fáradhatatlanul keresi a hatékonyabb segítségnyújtás lehetőségeit.

– Hogyan és miért pont ebben az időszakban jött létre a térségükben a karitász?

– Amikor elkezdődött a háború, akkor egyre több adomány érkezett hozzánk külföldről. Abban az időben ismerkedtem meg György Alfréddal, a bécsi *kamilliánus* rendtartomány provinciálisával, aki többször is hozott segélyt. Segítettem neki szétosztani a csomagokat Kárpátalja szerte. Látva az itteni helyzetet, körülményeket egyetértettünk abban, hogy ezek az egyszeri csomagosztások nem oldják meg a helyzetet. Rendszeres étkeztetésre van szükség, hiszen nagyon sok idős ember számára nem csak az élelmiszerhiány a gond, hanem egyszerűen nincs erejük a mindennapi főzéshez. Elképzeléseink megvalósításához sajnos nem állt rendelkezésünkre sem épület, sem konyha. Ekkor jutott eszembe az ötlet, hogy a nagymamámnak, aki már nem él, volt egy kis háza, és épp üresen áll. Rövid időn belül felújítottuk és elkezdtük az ebédek elkészítését Frédi atya támogatásával.

– Volt-e, aki segített?

– Édesanyám negyven évig dolgozott szakácsként. A szomszéd nénivel elvállal-

ták, hogy 27 személy számára rendszeresen készítenek ebédet.

– Akkor még nem gondolt arra, hogy intézményesíteni kellene ezt a jótékonysági tevékenységet?

– Az elején még nem, de amikor már egyre többen voltak a rászorultak és az adományozók száma is növekedett, akkor egyre gyakrabban szembesültünk azzal, hogy szükségünk van hivatalos adatokra, például az adományok fogadásánál, az elszámolásnál.

Bán Jónás OFM atyával, a plébánosunkkal beszéltük meg, hogy valóban szükség lenne egy Karitászra, hiszen legközelebb csak Nagyszőlősön vagy Beregszászban működik a szervezet, a térségünk szegényei pedig magukra vannak hagyva. Lucsok Péter Miklós OP püspökünkhöz már úgy mentünk, hogy volt mit felmutatnunk, hiszen a konyha akkor már fél éve működött nagymamám házában. Összegyűjtöttük az elmúlt időszakban készült fotókat, megvolt a rászorulók névsora. Fehér Ferencnél, a Szent Márton Egyházmegyei Karitász igazgatójánál is bejelentettük szándékunkat. Így 2023. április 1-jén megalakult a tiszaújlaki Szent Ferenc Karitász.

– Miért választották Szent Ferencet védőszentül?

– A ferencesek mindig is jelen voltak Tiszaújlakon, ezért választottuk Szent Ferencet. A lelkisége, a szegények iránti szeretete s elkötelezettsége is közel áll hozzánk.

– Jelenleg mi a helyzet a konyhával? Lett-e új épület? Hányan kapnak most ebédet?

– Jelenleg 133 ebédet főzünk ugyanabban a kis konyhában. Elég nehéz így. De már kilátásban van egy másik hely. Igyekeztünk megoldást találni. Találtunk egy ingatlant, melyre Frédi atya szerzett támogatást. Most előttünk áll a felújítás. A kétszintes épületen belül szeretnénk kialakítani természetesen egy konyhát, egy közösségi termet, napközis otthont nyugdíjasok számára, egy irodát, vendégszobát, szociális mosodát.

– Kik azok a rászorulók, akik ebédet kapnak?

– Tiszakeresztúron van egy gyermekotthon, amely menekültszállóként működik. Az állam nem tudta már finanszírozni az ellátásukat, ezért január 1-től megszűnt a konyhájuk. Onnan vannak néhányan, akik hozzánk fordultak segítségért. De leginkább az idősek igénylik támogatásunkat. Sok fiatal kiutazott külföldre, sok nyugdíjas maradt egyedül.

Tiszaújhelyről is van néhány rászoruló, akik bejárnak ebédért. Folyamatosan jönnek az újabb jelentkezők, de egyelőre nincs kapacitásunk arra, hogy többet vállaljunk.

– Minden nap van ételosztás?

– Nem, heti három alkalommal. Ilyenkor mindenki kap fél liter levest és fél kilogrammnyi másodikat. Kétszer van húsos étel és egyszer böjtös.

– A rászorulók eljönnek az ebédért vagy kihordják nekik?

– Eleinte kihordtuk. Ez három-négy órás munka volt, de akkor még csak 27-30 adag ebédet készítettünk. Mindenki szeret beszélgetni, elmondják a bajukat, problémáikat. Erre sajnos 133-as létszámnál nincs lehetőségünk. Most van egy hölgy, aki húsz személynek kihordja az ételt. Olyan embereknek, akik nem bírnak eljönni.

– Mi a feltétele annak, hogy valaki ebédet kapjon a karitásznál?

– Nincs feltétel, mindenkin igyekszünk segíteni. Most jelenleg nem tudjuk ellátni a további ebédigénylőket, mert meg kell várni, amíg készen lesz a nagyobb konyha. Addig is várólistára írjuk fel őket.

– A szeretetkonyhán kívül van-e más olyan projektje a tiszaújlaki karitásznak, amellyel segíti a rászorulókat?

– Rendszeresen van élelmiszercsomag-osztás. Tavaly és idén is adományoztunk pászkát. Egyedülálló nyugdíjasok számára készítettünk egy kis húsvéti tálat: francia salátát sonkával, házi kolbásszal, főtt tojással, egy szál hagymával. Sokak számára ez nagy segítség.

Tervezzük a tűzifa-projektet. Igazából nagyon sok a feladat, csak várjuk, hogy legyen meg az új épület.

– Ha elkészül a ház, hogyan képzeli el a Karitász működését?

– Ahogy már említettem, lesz egy napközi otthon idősek számára, egy mosoda, természetesen marad a konyha, de akár már 300 főre is tudunk majd ételt biztosítani. És ha már majd működik mindez, akkor szerintem rendszeresen lesz új ötlet is, hiszen mindig megfogalmazódnak újabb és újabb igények.

– Az Ön életébe hogyan vált jelenvalóvá a jótékonykodás?

– Jogászként végeztem, de nem dolgoztam a szakmámban. Mindig is közel állt hozzám a ferences lelkiség. Szerettem volna valami olyasmivel foglalkozni, ami maradandó értékeket képvisel és egyben segítséget nyújt a rászorulóknak.

– Önöknél az egész család számára természetes a jótékonykodás? Hiszen mindenki besegít a szeretetkonyhán.

– Természetes, igen. Hála Istennek szívesen tesszük, de ehhez fontos azt is hozzátenni, hogy megtehetjük, mivel van passzív jövedelmünk, így nem kell más munkahelyen nyolc órában dolgozni.

– Mit lát az emberek szemében, amikor megkapják a segítséget?

– Az emberek nagy része hálás. A hálát látom a szemükben. De mindig kihangsúlyozom, hogy nem én vagyok az ő megmentőjük, hanem a Jóisten. Én csak egy híd vagyok. Van egy olyan réteg, akit az mozgat, hogy „nekem jár a támogatás”. De ők vannak kevesebben.

Szívesen segítek bárkinek, vallástól, nemzetiségtől függetlenül. Nem tudhatjuk, ki hogyan került abba a helyzetbe, amelyikben van. Nem a mi a dolgunk, hogy ítélkezzünk. Nem teszünk különbséget a rászorulók között. Ha adakozunk, akkor is odafigyelünk a minőségre. Még az ebédkihordó edényekre is odafigyelünk, hogy ízlésesek legyen. Fontos, hogy megőrizzük a rászorulók méltóságát azzal is, hogy minőségi alapanyagokból főzünk.

Fehér Rita

„Tovább szeretünk”

Emlékezés Bernardis Weschenfelder nővérre

Szent Mihály arkangyal évében emlékezzünk vissza egy olyan személyre, aki éppen Szent Mihály ünnepén látta meg a napvilágot. Bernardis nővér ő, aki Kárpátalján töltött évei alatt karizmatikus, missziós lelkülettel megélt szolgálatával sokak számára az élő hit és a megélt kereszténység példaképe lett.

Bernardis Weschenfelder 1941. szeptember 29-én, Szent Mihály főangyal ünnepén született Karlsdorfban, egy délnyugat-németországi faluban. Édesapja akkor háborúban volt, édesanyja bombák robbanásai közepette hozta világra őt. Még aznap megkeresztelték: a keresztségben az Erharda nevet kapta.

Bernardis nővér mindig hálás volt azért, hogy még születése napján részesült a keresztség szentségében. Meg volt győződve arról, hogy „a keresztség mentett meg engem a bombák okozta sokktól és a halálveszélytől. Az életem legelején elnyert keresztség szentsége az alapja személyiségemnek, és annak, hogy szabad vagyok a félelemtől. Ez gyógyulásom forrása.”

Szerzetesként gyakran ismételte rendalapítójuknak, Alfons Maria anyának szavait: „Két ünnepnapotok van az életben. Az egyik már mögöttetek van: ez a keresztelésetek napja. A második ünnep halálotok napja lesz.” Bernardis nővér hétgyermekes családban nőtt fel. Ő volt a második. Testvérei mind nagyon szerették őt egész életében: segítőkész és vidám szívű volt.

Sok szép történetet lehetne mesélni erről a szegény, szerény, de elégedett és hívő családról. Édesanyja, Lisa minden gyermeke számára írt egy könyvet, mely tele volt történetekkel; ezt a tehetségét Bernardis nővér nagyon szerette, és családjuk gazdagságának tartotta. Az iskolában

tovább mesélte ezeket a történeteket, társai pedig lélegzetvisszafojtva hallgatták.

Egyszerű népiskolába járt, melyet 13 éves korában fejezett be. Ekkor rögtön jelentkezett munkásnak a közeli papírgyárba. Két évvel később Wormsban óvodai segítő lett. A nővérek lelkiatyja, aki a worms-i kórház plébánosa is volt, valamint egy főorvos fedezte fel tehetségét. Lehetővé tették számára, hogy ápolónői képesítést szerezzen; minden tárgyból kitűnően végzett. Később, már szerzetesként pszichológiai és egyéb képesítéseket is szerzett.

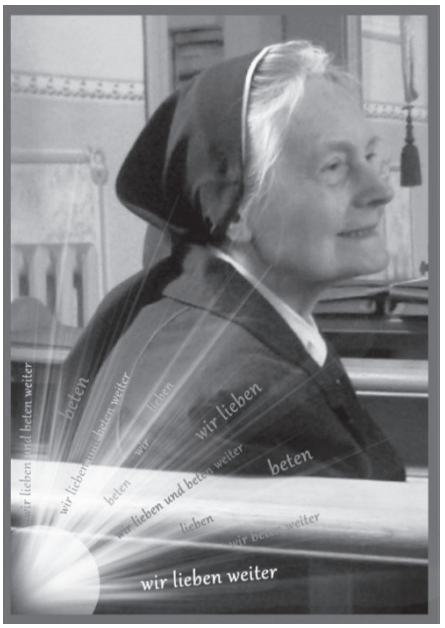
1965-ben lépett be az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek Kongregációjába. Mi indította őt arra, hogy az Isteni Megváltó Nővérei közé lépjen? „Nagyon vágyódom arra, hogy az embereknek segítsek megtapasztalni, mennyire szereti őket Isten.” Ez vált hivatásává, egész életének tartalmává. Megdöbbentő merészséggel válaszolt az idők ínségeire, nyomorúságaira.

Bernardis nővér egész életében józan, intelligens nő volt, aki kezdetben keveset tudott a misztikáról és a szentekről. Nem kereste az Istentől kapott nagy misztikus kegyelmeket. Minden törekvése a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolatára és annak tökéletesítésére irányult. Életének középpontjában az eucharisztikus imádás állt. Ennek érdekében a pincében egy boltíves helyiséget alakított ki kápolnaként, melynek intimitásában a nővérek és a látogatók csendben és békében imádkozhattak a tabernákulum előtt.

Egy nap, szentségimádás közben kapta az ösztönzést, hogy hozzon létre egy lelki központot. A szociális központban végzett munkája alapján jól ismerte az emberek sürgető problémáit, és különösen tisztában volt lelki szükségleteikkel. A létrehozott lelki központban az évek során ezrek találtak igazi segítséget.

Bernardis nővér körül hamarosan kialakult egy szélesebb munkatársi kör is. Martin Landwehr atya káplánként és gyóntatóként dolgozott vele. Martin atya volt a ház jó papi „szelleme”. Gyóntatószéke mindig foglalt volt. Sokan ott szabadultak meg életük terheitől.

Az évek alatt a körülöttük élők szükségletei alapján munkaköre is kibővült. Bernardis nővér egyesületet alapított, és a kolostor területén felépítette a Pater Pio-házat, ahol a hajléktalanok ételt, ruhát és

ágyneműt kaptak, lezuhanyozhattak és kimoshatták ruháikat. Volt a háznak egy udvarra nyíló szobája is, ahol egy beteg embert vagy egy anyát gyermekével rövid időre el tudtak szállásolni.

Nagy fájdalom volt számára, hogy az emberek Istenen kívül keresik boldogságukat. Sok örömteli és fájdalmas pillanat adódott életében. Betegeket látogatott és ápolt, ő volt a vezetője az első szociális intézménynek, melyet szerzetesnővérek és önkéntesek vezettek, s kitárták az ajtót korunk nyomorúságai felé. Az a szó, melyet Jézus személyesen neki adott, mindig újra megrázta őt: „Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be” (Jn 1,11). Jézusnak ő ezt a választ adta: „Ameddig én leszek a felelős, mindig be akarlak fogadni téged!” Sok éven keresztül tette ezt.

Az intézmény számtalan embert mentett meg: szegényeket, hajléktalanokat, testi és lelki betegeket, bűnöző fiatalokat,

széttört házasságokból és családokból származó embereket, elhagyott és magányos embereket, gyerekeket és fiatalokat, menekülteket és hontalanokat. Értük imádkozott, szólt hozzájuk azokkal a szavakkal, melyeket Jézustól imádkozott ki. Sok gyógyító istentiszteletet tartottak, imacsoportokat alakítottak. Tevékenységük híre széles körben elterjedt Németországban, egészen Lengyelországig és Rómáig. Bernardis nővér naponta több tucat embert fogadott Karlsruhéban, hogy vigasztalja, felemelje őket, és együtt imádkozzon velük az Eucharisztia előtt.

De ahogy az Isten műve esetében lenni szokott, itt is megtörtént: a próbatételek időszaka elérkezett, amikor fellángolt a lelki irigység, és Barnardis nővér munkásságát nem nézték jó szemmel. A ház felelősségét más vette át, Bernardis nővérnek el kellett hagynia Karlsruhét, és megtiltották neki, hogy beszéljen az emberekkel. Közben súlyosan megbetegedett. Félrevonult, és a csendben bizalommal imádkozott, miközben Jézusnak újabb válaszát kereste.

A válasz nem váratott magára sokáig, ugyanis amikor Isten hagyja, hogy egy ajtó bezáruljon, azonnal kinyit egy másikat. Jézus az új évezred elején, 2004-ben Ukrajnába hívta őt. A Munkácsi egyházmegyébe jött, ahol Majnek Antal püspök örömmel fogadta. Hat évet töltött el Kárpátalján, mely tele volt kegyelemmel mindazok számára, akik kapcsolatba kerültek vele.

Munkája hamarosan megháromszorozódott. Naponta több mint 100 ember kereste tanácsát és segítségét, akiket ő csoportosan fogadott. A Lélek, aki arra indította, hogy az Isteni Megváltó Nővérei közé lépjen, még jobban kiteljesítette őt.

A leukémia közben előre haladt, és Bernardis nővér Münchenben kórházba került, ahol agresszív kemoterápiás kezelést javasoltak neki. Tudta, hogy azt nem élné túl, így visszautasította, és teljesen átadta magát mennyei vőlegényének. Nyolc hétig küzdött, miközben legkisebb nővére, Ulrike fogadta be őt otthonába, és önfeláldozóan ápolta Mária nővére segítségével.

Bernardis nővér nagy szenvedések közepette halt meg, de éppoly szentül, ahogyan élt. Bátran, hittel telve és panasz nélkül hordozta keresztjét. Amikor a fájdalom szinte elviselhetetlenné vált, az orvos növelni akarta a morfiumtapaszt, de ő visszautasította. Éber elmével, tele reménnyel és mély hittel akart elébe menni eljövendő Urának. 2010. november 28-án, advent első vasárnapján, az ágyánál elmondott szentmise után jött el érte a Vőlegény.

Antal püspök, amikor megtudta a halálhírt, elment a székesegyházba, hogy maga harangozzon. Bernardis nővér fényképét kitette a templom ajtajára, és a beözönlő embereknek ezt mondta: „Bernardis nővérünk, városunk szentje meghalt." Azonnal hálaadó szentmisét tartott a zsúfolásig megtelt székesegyházban.

M. Bernardis Weschenfelder nővér mindent adott, és semmit sem tartott vissza magának. Búcsúzáskor gyakran mondta: „Továbbra is szeretünk, úgy legyen."

Összeállította: Molnár M. Katalin
Felhasznált forrás: P. Martin Landwehr visszaemlékezése;
Michael Schneider-Flagmeyer személyes méltatása

Boldog Mária Alfonza

Az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek Kongregációját Eppinger Erzsébet boldog Mária Alfonza Anya alapította 1849. augusztus 28-án az észak-elszászi Niederbronnban, Franciaországban. Az alapítóanya gyermekkorától fogva szoros kapcsolatban élt Istennel. Egész lényével megtapasztalta, hogy Isten mennyire szereti és elfogadja őt, és minden embert. Mélyen megragadta a megváltás misztériuma.

A Szentlélek indítására úgy érezte, küldetése abban áll, hogy a nővérekkel együtt tevékenyen válaszoljon a kor ínségére, és különféle szolgálatokkal segítse az embereket, – főképpen a szegényeket és betegeket, – hogy minden emberben remény ébredjen és megtapasztalja Isten megváltó szeretetét.

Az ember megváltását szem előtt tartva, nővértársaival együtt igyekezett Jézus szellemében ápolni a betegeket otthonaikban, támogatni a szegényeket, gondoskodni a rászoruló gyermekekről, segítségére lenni az elhagyatott embereknek, és befogadni azokat, akikről senki sem gondoskodik. Mindezt az evangélium szavainak értelmében tette: „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek." (Mt 25,40)

Hírmorzsák

Volodimir Zelenszkij elnök 2024. április 2-án Kijevben találkozott az Ukrajnában élő római katolikus egyház, valamint a protestáns egyházak képviselőivel. A találkozón részt vett a Munkácsi egyházmegye megyéspüspöke, Lucsok Miklós OP, Pavlo Honcsaruk, Harkiv-Zaporizzsja püspöke, Sztanyiszlav Sirokoradjuk OFM, Odessza-Szimferopol püspöke, Leon Dubravszkij OFM, Kamjanec-Podilszkij püspöke, Vitalij Krivitszkij SDB, Kijev-Zsitomir püspöke, valamint Vitalij Szkomarovszkij, Luck püspöke, aki egyben az ukrán püspöki konferencia elnöke is.

A találkozót első alkalommal tartották meg ebben a formában. Ukrajna elnöke gratulált az egyházak képviselőinek húsvét ünnepe alkalmából és köszönetet mondott a papoknak, amiért támogatják a híveket ebben a nehéz időszakban. Az elnök elmondta, mennyire fontosnak tartja a lelkészi szolgálat megerősítését.

A katolikus püspökök a káplánok szolgálatával kapcsolatos nehézségekről, a szemináriumban, a katolikus egyetemeken szerzett diplomák honosításának kérdéséről, valamint a papok esetleges katonai mozgósításának problematikájáról beszéltek. Szó esett még a nem rég elfogadott törvényről, mely az egyházi ingatlanok használatának bérleti díjáról szól.

Az államfő kiemelte még az országok egyházai közötti kommunikáció fontosságát, és arra biztatta a lelkészeket, hogy használják fel nemzetközi kapcsolataikat az Ukrajnáról és a megszállók bűneiről szóló igaz információk terjesztésére. A jelenlévők javasolták Volodimir Zelenszkijnek, hogy kezdeményezzenek országos imareggelit, mely javaslatot az elnök támogatott.

100 üdvözlégy a békéért! Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén a magyarországi KÉSZ imaláncot hirdetett a békéért. Kárpátmedence-szerte reggel 8 és este 6 óra között több magyarországi és külhoni helyszínen imádkoztak a hívek a békéért. A beregszászi KÉSZ csoport tagjai délután 3 és 4 óra között 100 Üdvözlégyet imádkoztak templomuk kápolnájában. Elnökük felolvasta II. János Pál pápa 2002. október 16-án kiadott apostoli levelét a Szentolvasóról. Az imákat követően a béke királynőjéhez énekben fohászkodtak kérve a békét családjaik, nemzetünk és a világ számára.

A Katolikus Karitász orvosmissziójának önkéntesei és munkatársai bő 6 éve járják a határon túli magyarlakta településeket, hogy a legszegényebb régiókban orvosi segítséget nyújthasson azáltal, hogy alapvető fontosságú szűréseket végeznek el. Április elején a Beregszászi járásban fekvő Makkosjánosin, most először három napos képzést tartottak óvónőknek és alsós tanítóknak. Céljuk az volt, hogy a jelen lévő, közel 30 pedagógus maga is ki tudja szűrni a nagy egészségügyi vagy képességbeli elmaradásokat a gyerekeknél.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén, mely az idén április 8-ra esett, folytatódott az egyházmegyénkben már hagyománynyá vált lelki adoptálás lehetősége. Több plébánia, szentmise keretében megtartotta azt a kis szertartás, melynek keretében, akik erre indíttatást éreztek, lelkileg örökbe fogadtak egy kicsiny magzatot. A lelki adoptálás imádságos elköteleződés az édesanyja méhében abortusz általi halállal fenyegetett gyermek védelmében. Akik vállalják, 9 hónapon át napi egy tized rózsafüzért és egy rövid imádságot mondanak el. A háborúban, a halál és pusztulás közepette minden megfogant élet a remény és a jövő jele. Mégis, ilyenkor vannak a legnagyobb veszélyben a magzatok is. A lelki adoptálásnak talán még sosem volt ekkora jelentősége ebben az országban, mint most.

Nyílt napot tartottak a Munkácsi Szent István Líceumban április 12-én a jelentkező diákok, a szüleik és az érdeklődők számára. A regisztráció után a jelenlévőket Kristofori Olga, a líceum igazgatója köszöntötte, majd megismerkedhettek a tanárokkal és az iskola nyújtotta lehetőségekkel. A líceumban több szakosodási lehetőség is van. Az egyik legnépszerűbb az informatika szakirány, amelyben a diákok rendre jó eredményeket érnek el a megyei vetélkedőkön is. Kiemelten foglalkoznak a magyar nyelv mellett az ukrán, illetve az angol nyelv oktatásával. A líceum nevelői és oktatói számos a személyes és közösségi programot is szerveznek a tanulóknak. Az intézmény 2001-ben nyitotta meg kapuit, így sok leendő diák szülei is Munkácsra jártak annak idején iskolába. A Munkácsi Szent István Líceum továbbra is várja a jelentkezőket. A felvételi vizsgákkal és az egyéb tudnivalókkal kapcsolatban az érdeklődők a munkacs-katlic.org.ua címen kaphatnak információkat.

Április 20-án, a Szent György napjához legközelebb eső szombaton tartották meg Ungváron a római katolikus plébániatemplom búcsúját. Az ünnepi szentmise főcelebránsa Majnek Antal, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye nyugalmazott püspöke volt. Szent György vértanú életéből többek között azt emelte ki, hogy kiváló katona volt, aki kereszténnyé válását követően bátran felvette a harcot az igazi ellenséggel szemben. A búcsúi szentmisén Szulincsák Sándor, a Munkácsi Római Katolikus Egyházmegye Felső-Tisza-vidéki esperesi kerületének esperese, huszti plébános mondott homíliát, amelyben azt fejtette ki, hogy mit üzen Szent György példája a jelen kor emberének. Az ünnepi szentmise szentségi körmenettel, hálaadással és áldással zárult, melyet a templom udvarában agapé követett.

Április 20-án, a Szent Márton-székesegyházban újra sor került Lucsok Miklós megyéspüspök és a hívek párbeszédére, mely az „Őszintén a püspökkel" elnevezés alatt elindult programsorozat többedik alkalma volt. A Jn 6,60–69 evangéliumi szakaszból indulva Miklós püspök elmondta, hogy az emberek közül, akik Jézust hallgatták, nem mindenki volt hajlandó elfogadni a szavait, elfogadni a békéjét, amely az Atyával és a Szentlélekkel való egységből származott, ezért sokan elhagyták őt. Napjainkban is hasonlóképpe van. A valóság ténye miatt emberek milliói zárkóznak el a békétől. Isten nem akarja ránk erőltetni a békét. „A béke egy állapot" – mondta a püspök. „A béke állapotát az tapasztalja meg, aki egységben van Istennel." Miklós püspök kihangsúlyozta, hogy az apostolok által átélt eseményeket, amikor a Feltámadottal találkoztak, a húsvét fényében szemlélve és átültetve a mi valóságunkba, most is elmondhatjuk, hogy amikor ketten vagy hárman összegyűlünk Jézus nevében, mi is megtapasztaljuk az Ő jelenlétét.

Megszentelték a búzát a mezőn. Április 25-én búzaszentelő szertartásra került sor a kígyósi úti búzatáblán. Az eseményre buszt is indítottak a beregszászi templomtól. A búzaszentelés a határ, a búza- és gabonaföldek megáldásának része a keresztény liturgiákban. A római katolikusoknál e népszokást Szent Márk napján tartják. Ilyemkor búzaszentelő körmenetet tartanak a vetés megáldásáért, a jó termésért és a természeti csapások elhárításáért.

TISZTÁK, HŐSÖK, SZENTEK címmel április 28-án vasárnap, az esti szentmise után, Pálmai Árpád egyházzenész, karnagy, előadóművész egyházzenei áhítatot, énekszóval és orgonával kísért közös Istendicséretet tartott a kárpátaljai hívek számára rendezett ajándék koncerten az ungvári római katolikus Szent György-templomban. Előadásában a magyar zenetörténet több, mint ezeréves kincsestárából válogatott ősi himnuszok, reneszánsz és barokk énekek, népi dallamok hangzottak el.

Lelki és hiterősítő napot tartottak Aknaszlatinán az Efezusi levél 6,12–14. verse alapján, mely így szól: „Nem annyira a vér és a test ellen kell küzdenünk, hanem a fejedelemségek és hatalmasságok, ennek a sötét világnak kormányzói és az égi magasságoknak gonosz szellemei ellen. Ezért öltsétek fel az Isten fegyverzetét, hogy a gonosz napon ellenállhassatok, és mindent legyőzve megtarthassátok állásaitokat. Így készüljetek föl: csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsétek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak meg a készséget viseljétek a békesség evangéliumának hirdetésére." A tartalmas és érdekes nap előadói Ámosz atya, Béres István diakónus és Fudella Attila voltak.

Megújult a dolhai templom Szentlélek eljövetele című festményének képkerete. A képet Mosák Julij festette, és a mai napig a dolhai templom ékessége. A képkeret felújítása Szteblij Vaszil mester és fia keze munkáját dicséri.

Április 12. és 14. között Szinyákon, a lelkigyakorlatos házban ukrán ajkú házaspárok számára tartottak lelkigyakorlatot azzal a céllal, hogy a párok lelkileg megújuljanak, új erőt merítve kapcsolatukhoz újra Istent tegyék az első helyre.

Április 21. és 27. között Sevcsuk Pavlo ferences atya vezetésével számos hívő vett részt a Medjugorjéba szervezett zarándoklaton.

Április 26. és 28. között ismét Emmausz kurzust tartottak Radváncon, a Szent Gellért Kollégiumban.

Május 3. és 5. között tartották meg a 16 és 25 év közötti ukrán ajkú fiatalok egyházmegyei lelkigyakorlatát Pósaházán. A lelkigyakorlat témáját Izajás próféta könyve 40. fejezetének 31. verse adta: „Akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak."

Május 17. és 19. között az idén is számos zarándok vett részt Kárpátaljáról a Csíksomlyói búcsúban, melyet minden évben Pünkösdkor rendeznek meg.

A pünkösd igaz története gyerekeknek

Jézus elküldte a tanítványait, hogy mindenkinek mondják el a földön a jó hírt. De nem csak egyszerűen elküldte őket, mondván, hogy menjetek, és boldoguljatok úgy, ahogyan csak tudtok! Ha sikerül, akkor ügyesek voltatok. Jézus a tanítványoknak megígérte, hogy a küldetésükhöz megadja a megfelelő segítséget. És Ő meg is tartotta az ígéretét.

Amikor a tanítványok megértették, hogy Jézus már nem sokáig lesz velük a földön, nagyon elszomorodtak. Nem is tudták, mihez kezdjenek. Visszamentek halászni, és nem kezdték hirdetni az evangéliumot. Úgy érezték, hogy hiányzik nekik a támogatás, a biztatás, a bátorítás. Jézus nélkül nem megy. Igaz, Jézus többször is megígérte, hogy a gyermekei nem maradnak segítség nélkül, de mégis egyedül érezték magukat, hiszen Jézus már nincs velük.

Jézus megtartotta, amit megígért. Miután felment a mennybe az Atyához, küldött Valakit maga helyett. Küldött Valakit, aki segíti, vigasztalja, bátorítja a tanítványait, aki tanácsokat és ötleteket ad nekik. Akit elküldött, az nem más, mint a Szentlélek, akiről azt ígérte, hogy láthatatlanul, mindig, mindenhol velük lesz. Így a tanítványok nem érezték már magukat árván Jézus nélkül sem.

Honnan tudták, hogy velük van a Szentlélek? Egy különleges napon mindannyian megtapasztalták. Mindannyian átélték, amikor megérkezett hozzájuk a Szentlélek. Ez Jeruzsálemben történt, egy házban. Akkor rengeteg ember tartózkodott Jeruzsálemben, mert nagy ünnep volt. Amikor megérkezett a Szentlélek, a tanítványok azt érezték, hogy erővel töltődnek fel. Mindannyian, kivétel nélkül felbátorodtak.

Mire bátorodtak föl? Hogy mindenkinek Jézusról beszéljenek! Hadd tudja meg mindenki, hogy Jézus él! Nem is tudtak már abban a házban bent maradni. Tudták, ki kell menni az utcákra. Ki kell menni ahhoz a sok-sok emberhez, akik ott ünnepelnek, és semmit sem tudnak Jézusról. Beszélniük kell nekik Jézusról!

Vajon féltek attól, hogy kinevetik őket? Nem, mert a Szentlélek bátorságot adott nekik. Az összes tanítvány

Jézusról kezdett beszélni. Aztán Péter magához ragadta a szót. Beszélt arról, hogyan élt Jézus, hogyan halt meg, és arról, hogy feltámadt.

És akkor nagy csoda történt. Az a sok ember, aki nem is ismerte Péter nyelvét, mind megértette, amit Jézusról tanított. És az még nagyobb csoda volt, hogy sokan hittek Benne.

Igaza volt Jézusnak, a Szentlélek valóban segít. Pünkösdtől kezdve a tanítványok tudták, hogy Jézus helyett a Szentlélek van velük, segíti, vezeti, bátorítja őket. Ettől kezdve mindig a Szentlélek segítette őket. Nem voltak már egyedül akkor sem, ha egy ember sem volt mellettük.

Forrás: kreativhittan.hu

A pünkösdi király

Falu szélén állt egy kis házikó, abban lakott Miskó, özvegy édesanyjával. Afféle csöndes legényke volt, segített a ház körül, és amíg édesanyja gombát, bogyót gyűjtögetett a közeli erdőben, Miskó fát hasogatott, vizet hozott a forrásról, vagy éppen ütött-kopott házikójuk fedelét javítgatta.

Ritkán ment be a faluba, többnyire csak vásár napján, hogy eladja az erdei bogyókból készített lekvárokat, főzeteket. A falubeli legényekkel, lányokkal is csak ilyenkor találkozott, akik közül a legtöbben különcnek tartották, és amikor csak tehették, gúnyolódtak rajta:

– No, Miskó, hányat szólt a kakukk reggel? Megszámoltad, vagy aludtál tovább, míg hasadra sütött a nap? – faggatták a legények.

– Miskó, nézz csak ránk, melyikünket választanád? – incselkedtek vele a lányok. – Majd táncolunk veled a bálban, csak előbb vedd fel az új csizmádat!

Kacagásuktól zengett a piac, mert Miskó bizony mezítláb volt. Miskó csak dünnyögött valamit, és elfordult, a kopott kis deszkalécen magával hozott üvegeit rendezgette.

– Mi lenne, ha gyakorolnánk a célbadobást? – kurjantott egy magas, nagy orrú siheder, név szerint Morgó, és felkapott egy követ az utca porából. – Mit gondoltok, eltalálom azt az üveget? – és célba vette a legszélsőt.

– Állj meg! – kiáltott fel az egyik leányzó, Zsuzska, aki most érkezett a vásárba. Csillogó, barna hajában egy szál rózsa tündökölt, karján szalmából font kosárkát tartott. – Épp azt a lekvárt szeretném megvenni… hogy adod, Miskó?

– Neked ingyen is odaadom – mosolyodott el Miskó, mert már régen megtetszett neki a szép, kedves leány, aki soha nem vett részt a többiek gúnyolódásában.

– Azt nem lehet, hiszen édesanyád sokat fáradozott vele… de ha elfogadod, cseréljünk: adok érte egy szép, hímzett terítőt.

– Na jó… egyelőre békén hagyom az üvegeidet – vágott közbe a nagy orrú legény. – De ha eladtad a portékádat, gyere fel a dombra! Ma lesz a pünkösdikirály-választás, mutasd meg, hogy mit tudsz!

– Rendben van, ott leszek! – válaszolta halkan Miskó. – Elfogadom a kihívást!

– Még hogy Miskó vegyen részt a viadalon? – a nevetésnek nem volt se vége, se hossza. Ugyan mit tudhat ez a sete-suta legény?

Zsuzska nem vett részt a nevetésben most sem, csak hallgatott pár percig, aztán kivette hajából a piros rózsát, és Miskó kezébe nyomta:

– Hozzon neked szerencsét, Miskó!

A pünkösdi rózsa ott virított Miskó kalapjában, amikor kora délután megkezdődtek a küzdelmek. Először póznamászóversenyen kellett bizonyítani a legényeknek, hogy ki a legügyesebb. Huszonketten próbálkoztak, de csak négyen jutottak fel a csúcsra, köztük Miskó, aki elsőnek kapta le a pózna tetejére tűzött piros selyemszalagot. Mindenki nagyon csodálkozott, mert nem tudták, hogy Miskó ott az erdő szélén többször mászott fára napjában, mint ahányszor ők vízért mentek a kútra.

Utána következett a célbadobás: tizenkétszer kellett beletalálni egy virágokkal díszített karikába úgy, hogy a karikát minden dobás után hátrább vitték.

– Most legyőzlek, Miskó – szűrte a szót fogai között Morgó, aki egyébként is dühös volt, hogy Zsuzska nem neki adta a rózsát.

– Állok elébe! – hangzott a nyugodt, megfontolt válasz.

A célbadobóverseny végére csakugyan ők ketten maradtak. Mindegyikük betalált a körbe, így újra kellett kezdeni a versenyt. A második sorozat végén már legalább annyian drukkoltak Miskónak, mint ellenfelének. Míg a nagyorrú egyre nyugtalanabbá vált, Miskó arca meg sem rezdült – utolsó dobása súrolta ugyan a karika szélét, de mégis átment rajta.

– Most én jövök! – rikkantott Morgó. – Figyeljetek csak, milyen egy igazi jó dobás!

Hunyorított bal szemével, aztán elhajította a követ, egyenest a karika mellett álló eperfa szélső ágára. Ő maga sem hitte, de Miskó megint legyőzte őt.

– No, majd a lóverseny… ott nem nyerhetsz, nincs is lovad, amin gyakorolhattál – súgta oda gúnyosan a másiknak. – A legtöbb pontot a lóversenyen lehet összegyűjteni, és ott mindenképpen én leszek a győztes.

Miskó csak mosolygott a bajsza alatt. Senkinek nem kötötte orrára, hogy tud ő lovagolni is, mert gyakran segített az erdőmesternek összeszedni az orvvadászok által kirakott csapdákat, és ilyenkor együtt járták lovon az erdőt.

Morgó addig mesterkedett, míg a sorsolásnál Miskónak jutott Villám, a legvadabb, legkezelhetetlenebb paripa. Most is nyugtalanul hányta-vetette magát, senki nem mert a közelébe menni. Senki, csak Miskó.

Zsuzska aggódva figyelte az eseményeket, de Miskó megvárta, míg az összes lovat kivezetik a karámból, aztán megállt a kerítés mellett.

– Villám! – szólította a lovat halkan. – Jöjj közelebb, szeretnélek megismerni téged!

A ló egykedvűen kapált lábával, de félfordulatból szemügyre vette az egyenes tartású, szép szál legényt. Komolyan nézett a fiú nyílt, becsületes arcába, s lassan közeledett hozzá. Miskó meg sem mozdult, amíg a ló oda nem dörzsölte orrát a kezéhez, akkor megsimogatta, megveregette a nyakát. Utána már bátran felülhetett a hátára, és elvezette őt a verseny helyszínére.

A tömeg felmorajlott, amikor Miskó megjelent a dombtetőn, mégpedig Villám hátán. Azután elkezdődött a verseny.

– Hajrá Miskó, hajrá Villám! – kiáltott lelkesen Zsuzska, s abban a pillanatban eldördült a startpisztoly.

A nagy orrú legény, Morgó, dühében rávágott ostorával a mellette futó Villám hátára, de ettől a mozdulattól megingott a nyergében, és lemaradt az élen száguldó lovak mögött.

– Ne félj, Villám – súgta Miskó a ló fülébe. – Többé nem engedlek bántani senkinek! Akár nyersz, akár veszítesz, az én lovam maradsz mindörökre!

A ló, mintha megtáltosodott volna, úgy hagyta maga mögött egymás után a többieket… A kanyarban egy ügyes fordulattal még az eddiginél is nagyobb előnyt szerzett, végül elsőként száguldott be a célba.

– Éljen a győztes, éljen Miskó! – kiáltozta a tömeg. Leghangosabban azok ünnepelték, akik eddig gúnyolódtak rajta. Azután dobpergés következett, és a versenybíró föllépett az emelvényre

– Az új pünkösdi király neve: Kerekes Kiss Mihály. A mai naptól kezdve egy teljes évig ő az első legény a faluban, neki tartoztok engedelmeskedni – hirdette ki ünnepélyesen, majd fejére illesztette a rózsából font koszorút.

– Köszönöm tekintetes uram, ígérem, hogy méltó leszek hivatalomra: amennyire tőlem telik, igazságos leszek, és megpróbálok segíteni a bajba jutott embereken. De most, ha megengedik, ezt a rózsából font koszorút egy szép leány, Zsuzska homlokára illesztenem, akit szívbéli mátkámul választottam.

– Akkor hát megvan a pünkösdi királynénk is – tapsolt a versenybíró, s vele együtt a közönség. – Éljen a felséges pár, járják el most az első táncot!

Abban a pillanatban megszólalt a zene, fiatalok és idősebbek, akinek csak lába bírta, mind táncra kerekedtek. A kör közepén Miskó járta Zsuzskával – soha szebb pár nem volt még, mint ők ketten: pünkösd királya és királynéja.

Szipőcs Ildikó

